

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. Όδος Πατησίων αρ. 5.

Αι συνδρομαί αποστέλλονται απ' ευθείας εις Αθήνας δια γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσού κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αυγούστου Μακέ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετά εικόνων) μετάφρασις Χαρ. Αννίνου. (συνέχεια). — *Fortunè Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις Δισώπου. (συνέχεια). — *Ιουλίου Κλαρεττή* : Η ΣΗΜΑΙΑ, έργον στεφθέν υπό τής Γαλλικής Ακαδημίας, μετάφρασις Ι. Δ Ζ. (συνέχεια καί τέλος).

ΕΠΙΘΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωτέα

Έν Αθήναις φρ. 8, ταίς έπαρχίαις 8,50
έν τῷ εξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Έν Ρωσίῃ ρούβλια 6.

Λήγοντος τήν 31^{ην} Οκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νά ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καί κατὰ τῷ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τήν συνδρομήν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολή τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώοντα.

ΔΩΡΕΙΤΑΙ

εἰς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς τοὺς προπληρώοντας τήν ἐτησίαν συνδρομήν των, ὡς καί εἰς τοὺς νέους ἐγγραφησομένους :

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

κομψὸν τομίδιον περιέχον : τὴν *Εἰρήνην*, τὴν *Δύστηνον Γυναῖκα*, τὴν *Φοιτητήν*, τὸν *Λακωνισμόν*, τὰ *Στρογγυλά Λόγια*, *Μεθύσου Τέλος*, τὸν *Εὐτυχῆ Γάμον*, καί τὴν *Ζηλοτυπίαν*.

ΑΥΤΟΓΕΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια].

Φθάσαντες ἐκεῖ ἔμαθον ὅτι ὁ ἐπαγγελ-
λόμενος καί τὸν χειρουργὸν κουρεὺς ἔκρι-
νεν ὡς λίαν σοβαρὰν τὴν κατάστασιν τοῦ
τραυματιοῦ, καί ἀφοῦ ἀφήμαζεν αὐτὸν
ἐπανειλημμένως, συνέστησεν ἀπόλυτον ἀ-
νάπαυσιν καί ἀπηγόρευσε ρητῶς νά τα-
ξειδεύσῃ, πρὸ τῆς παρελεύσεως ἐνὸς μη-
νός.

Ὁ Γεράρδος εἶδε καί ἐπέισθη ὅτι ἦτο
ἀκριβῆς ἡ τοιαύτη διάγνωσις.

Ὁ Σιδώνιος κατεχόμενος ὑπὸ σφοδροῦ
πυρετοῦ, παρελθεὶς κατάκοιτος ἐπὶ τῆς
κλίνης, ἐφ' ἧς τὸν ἀπέθεσαν.

Ὁ Γεράρδος ὠδήγησε τὴν νεάνιδά πρὸς
τὸν πάσχοντα καί ἐξήγησε πρὸς αὐτὴν
τὴν κατάστασιν του.

— Βλέπετε, εἶπεν, ὅτι οὔτε κἀν λό-
γος πρέπει νά γείνη περὶ ἐξακολουθήσεως

τοῦ ταξειδίου σας. Σὰς ἐπαναλαμβάνω
τὴν πρότασίν μου ὁ πύργος τοῦ Λα-
βερνή ἀπέχει ἀπ' ἐδῶ μόνον ἑπτὰ λεύ-
γας καί ἡμίσειαν. Δύναμαι νά σὰς ὀδη-
γήσω ἐγώ. Ἡ μήτηρ μου θά αἰσθανθῇ
διπλὴν χαρὰν, διότι θά ὑποδεχθῇ σὰς
καί θ' ἀπασθῇ ἐκ νέου ἐμέ, τὸν ὁποῖον
θεωρεῖ ἤδη ἀρκετὰ μακρὰν. Δέχεσθε ; Λέ-
γετε ὅτι σὰς περιμένουν εἰς τὸ μοναστή-
ριον τῶν Κυανῶν Καλογραιῶν. Ποῖος σὰς
περιμένει ;

Ἡ Ἀντωνιέττα ἐπανελάβεν ἡρέμα,
ἀλλὰ μετ' εὐσταθείας ἦτις ἐξέπληξε τὸν
Γεράρδον :

— Μὲ περιμένουν.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων πῶς θά μετα-
βῆτε ; ἡ ἀμαξά εἶνε συντετριμμένη ἔν-
δεξε ἴσως πάρα πολλὰ χρήματα.

— Ἐγὼ δὲν ἔχω καθόλου χρήματα.

Ὁ Γεράρδος ἐρευνήσας οὐδὲν εὔρεν εἰς
τὰ ἐνδύματα τοῦ Σιδωνίου, ἔρριψε δὲ
βλέμμα ὑποπτον ἐπὶ τοῦ κουρέως, ὅστις
ἐξέδύσε τὸν πάσχοντα πρὶν τὸν ἀποθέσῃ
εἰς τὴν κλίνην. Ἀλλ' αἰφνης ἰδέα τις τῷ
ἐπήλθεν, ἐξελθὼν δὲ ἠρέυνησεν ἐντὸς τῆς
ἀμαξῆς καί εὔρεν εἰς τὸ βάθος τοῦ κιβω-
τίου μικρὸν δερμάτινον σάκκον περιέ-
χοντα εἰκοσιπέντα χρυσᾶ λουδοβίκεια, πο-
σὸν σημαντικὸν σχετικῶς ὡς πρὸς τὴν
μετριότητα τῆς ἀμαξῆς καί τὸ βραχὺ
διάστημα τοῦ ταξειδίου.

— Τῷ ὄντι, δεσποινίς, εἶπεν ἐπανερ-
χόμενος πρὸς τὴν Ἀντωνιέτταν, ἰδοὺ ὁ
θησαυρὸς τοῦ Σιδωνίου, ἔχετε δὲ πολὺ
περισσότερα χρήματα ἀπ' ὅσα σὰς χρειάζο-
νται, διὰ νά μεταβῆτε μέχρι τοῦ μο-
ναστηρίου.

— Πρέπει ν' ἀφήσω τὸ ποσὸν αὐτὸ
ἐδῶ, διὰ νά νοσηλευθῇ ὁ ταλαίπωρος αὐ-
τὸς νέος, εἶπεν ἡ Ἀντωνιέττα μετ' ἐλευ-
θεριότητος, ἦτις ἤρесе πολὺ εἰς τὸν Γε-
ράρδον.

— Ἀλλὰ σεῖς ; . .

— Ὡ ! δὲν μὲ μέλει !

— Ἀλλὰ εἶνε εἰκοσι λεῦγαι, δεσπο-
ινίς . .

— Ἡ ἀμαξά ἠδυνήθη νά ἔλθῃ ἀπὸ τὸν
χάνδακα ἕως ἐδῶ διὰ τὴν δὲν θά δυνηθῇ
νά μεταβῇ καί μέχρι τοῦ μοναστηρίου
τῶν Κυανῶν Καλογραιῶν ;

— Διότι ὁ ρυμὸς εἶνε σπασμένος καί
δὲν δύναται νά κρατηθῇ ἡ ἀμαξά εἰς τὸν
κατήφορον.

— Ἀλλὰ τότε, κύριε, σεῖς ὅστις μοῦ
προτείνετε τόσον εὐγενῶς νά μεταβῶ εἰς
τὴν κυρίαν μητέρα σας, τίνι τρόπῳ ἐννο-
εῖτε νά κάμω τὸν δρόμον ;

— Ἐκ τῶν δύο ἵππων τῆς ἀμαξῆς θά
ἱππεύσετε σεῖς τὸν ἕνα ἐγὼ ἔχω τὸν ἰ-
δικόν μου. Ἐν τῶν προσκεφαλαίων τῆς
ἀμαξῆς, ἐὰν προστεθῇ καλῶς εἰς τὴν ρά-
χιν αὐτοῦ τοῦ ψαροῦ ἵππου, θά εἶνε τὸ
καλλίτερον ἐρίππιον τοῦ κόσμου.

— Πλὴν ἀφοῦ εἶνε δυνατὸν νά ἱππεύ-
σω ἐπὶ τοῦ ἐνὸς τῶν ἵππων, διατί νά
μὴ χρησιμοποιήσω αὐτὸν ὅπως μεταβῶ
εἰς τὸ μοναστήριον ;

— Μόνη ;

— Θά δώσω ἐν λουδοβίκειον εἰς τὸν
ὀδηγόν, ὅστις θά μὲ συνοδεύσῃ ἀνερχόμε-
νος ἐπὶ τοῦ ἐτέρου ἵππου !

— Παράδοξος κόρη ! ἐσυλλογίσθη ὁ
Γεράρδος, οὐδὲν γινώσκει ἐκ τῶν πραγ-
μάτων τοῦ κόσμου καί οὐδὲν τὴν ἐκ-
πλήττει.

— Μήπως δὲν ἔχω δίκαιον ; Ἠρώτησεν
ἡ Ἀντωνιέττα.

— Ἀπεναντίας, συλλογίζομαι μόνον
ὅτι ἐὰν ἀφήσω νά σὰς συνοδεύσῃ εἰς ἀ-
γνωστος, εἰς χυδαῖος . .

— Λοιπὸν τότε, εἶπε μετὰ χαρίεντος
μειδιάματος καί ἀθωότητος ἡ Ἀντωνι-
έττα, διατί δὲν ἔρχεσθε σεῖς ὁ ἴδιος ;

Μία ἰδέα τρελλῆ, χυδαιοτάτη, ἀσυμ-
βίβαστος ὅλως πρὸς τὴν εὐμενεστάτην
μορφήν, ἦτις εὐρίσκετο ἐνώπιόν του, δι-
ήλθε διὰ τοῦ πνεύματος τοῦ Γεράρδου.

— Μήπως εἶνε καμμία τυχοδιώκτις,
ἐσκέφθη, καί μοι διηγῆθη ἀπίθανον ἱστο-
ρίαν, γινώσκουσα καλῶς ὅτι ὁ Σιδώνιος
δὲν δύναται νά τὴν διαψεύσῃ ;

— Δεσποινίς, ἀπήντησεν ὁ νέος μετὰ
τραχείας ψυχρότητος, εἶχα τὴν τιμὴν
νά σὰς εἶπω ὅτι μεταβαίνω εἰς τὸν στρα-
τόν, ὅτι βιάζομαι, εἰκοσι δὲ λευγῶν τα-
ξειδίων θά μὲ κάμῃ νά καθυστερήσω δύο
ἡμέρας περίπου.

Ἡ Ἀντωνιέττα ἠδύνατο νά προσβλη-
θῇ, ν' ἀγανακτήσῃ τοῦλάχιστον ἄλλ'
οὐδεμίαν ἔδειξε δυσἀρέσειαν. Αἱ πυκναί

μέλαιναί ὄφρυς τῆς δὲν συνεστάλησαν ποσῶς· οὐδεμία κίνησις συνέστειλε τὰ χεῖλη τῆς.

— Τὸν αὐτὸν καιρὸν θὰ ἐχάνατε, ἂν ἠθέλετε μὲ συνοδεύσει εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας μητρὸς σας. Ἀφοῦ ὅμως δὲν δύνασθε νὰ θυσιάσητε αὐτὰς τὰς δύο ἡμέρας, θὰ μεταβῶ μόνη ἢ μετὰ τοῦ πρώτου τυχόντος εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Κυανῶν Καλογραϊῶν, δὲν θὰ σᾶς εἶμαι δὲ ὀλιγώτερον εὐγνώμων δι' ὅσα ἐπράξατε ὑπὲρ ἐμοῦ.

Εἰπούσα δὲ ταῦτα, εἰσήγαγε τὴν μικρὰν χεῖρά τῆς εἰς τὸν δερμάτινον σάκκον, κ' ἐξήγαγε χωρὶς νὰ μετρήσῃ ποσὸν τι χρυσῶν νομισμάτων, ἅτινα ἐνεχειρίσεν εἰς τὸν χειρουργὸν τοῦ χωρίου, ἐνταυτῷ συνιστάσα πρὸς αὐτὸν θερμότατα ὅπως ὁ Σιδώνιος νοσηλευθῆ ἐπιμελῶς καὶ μετακομισθῆ εἰς τὴν κατοικίαν του εὐθύς ὡς ἠθελε καταστῆ ἰκνὸς νὰ ὑποστῆ τοὺς κόπους τοῦ ταξιδίου.

Διέταξε νὰ θέσωσιν ἐφ' ἐνὸς τῶν ἵππων τὸ προσκεφάλαιον, περὶ οὗ εἶχε λαλήσει ὁ Γεράρδος, ἐξέλεξε μετ' ἄκρας ὀξυδερκειᾶς ἓνα τῶν παρισταμένων χωρικῶν, ἐκεῖνον οὐ ἢ μορφή παρείχε πλείονα ἐχέγυα ἐμπιστοσύνης καὶ ὅστις πράγματι ἠθέλε φανῆ κατάλληλος καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Λαβάνερ' ἦτο εὐειδῆς νέος εἰκοσαέτης, μὲ ὄμματα κυανᾶ καὶ διαυγῆ, μὲ μέτωπον εὐρὺ καὶ λεῖον καὶ μὲ μειδιάμα εἰλικρινές.

— Θέλεις, τῷ εἶπε, νὰ κερδήσης ἐν χρυσοῦν λουδοβίκειον, ὀδηγῶν με μέχρι τοῦ μοναστηρίου τῶν Κυανῶν Καλογραϊῶν τῆς Μεζιέρης καὶ ἐπαναφέρων κατόπιν ἐδῶ τὸν ἵππον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θ' ἀναβῶ;

— Μετὰ χαρᾶς, δεσποινίς, ἀπήντησε προθύμως ὁ νέος, καὶ θὰ σᾶς φυλάξω καλά εἰς τὸν δρόμον.

— Ἐὰν ἀναχωρήσωμεν λοιπὸν, εἶπεν ἡ Ἀντωνιέττα, ἥτις ἀπέτεινε μακρὰν καὶ θελκτικωτάτην ὑπόκλισιν πρὸς τὸν Γεράρδον, καταλιπούσα αὐτὸν ἐντὸς τοῦ δωματίου ὅλως ἐκθαμβὸν ἐπὶ τῇ ἀγνότητι ταύτῃ ἢ ἐπὶ τῇ πανουργίᾳ, κυμαινόμενον μεταξὺ τῆς μῆρας καὶ τῆς ἄλλης τῶν ιδεῶν τούτων, στενοχωρημένον εἰς ἄκρον καὶ ἀπεσβολωμένον.

Ἀκόμη δὲν εἶχε συνέλθει ἐντελῶς ἐκ τῆς ἐκπλήξεως, ἀκόμη δὲν εἶχε δυναθῆ ν' ἀποσπάσῃ τοὺς πόδας του ἐκ τοῦ ἐδάφους ὅπου εἶχον καρφωθῆ σχεδὸν ἀκίνητοι, ὅπότε ἤκουσεν ἀντηχοῦντα εἰς τὴν αὐλὴν τὰ πέταλα τοῦ ἵππου τῆς Ἀντωνιέττας.

Ἐδραμεν εἰς τὸ παράθυρον· τὸ προσκεφάλαιον εἶχεν ἤδη προσδεθῆ ἐπὶ τῶν εὐρώστων νώτων τοῦ ἵππου. Ὁ εὐειδῆς καὶ κυανόφθαλμος νέος ἔτεινεν ἤδη τὴν χεῖρα ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς ἀναβολεὺς εἰς τὴν ἀναβάτιδα. Ἐθῆκεν αὕτη ἐπὶ τῆς χειρὸς ἐκεῖνης τὸν μικρὸν πόδα καὶ ἐπήδησεν ὡς στρουθίον ἐπὶ τοῦ ἵππου. Ὁ Γεράρδος ἀπὸ τοῦ παραθύρου εἶδεν ὅτι ὁ χωρικός κατὰ τὴν υπόσχεσίν του ἤρχισε νὰ ἐκτελῆ μετὰ προσοχῆς τὴν ὑποχρέωσιν, ἦν ἀνεδέχθη. Ἐκ τοῦ προχείρου ἐσχημάτισε διὰ τεμαχίου ξύλου καὶ δύο λωρί-

δων εἶδος τι ἀναβολέως, ὅπως ἀναπαύονται ἀνέτως ἐπ' αὐτοῦ οἱ πόδες τῆς Ἀντωνιέττας· ἐξήτασε τὸν κηρὸν καὶ τὸν χαλινόν, ἀνήρτησεν ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ τοῦ ἵππου μικρὸν ὁδοιπορικὸν σάκκον, ἐν ἧ νεανίης ἔφερεν ἐντὸς τῆς ἀμάξης, ἀναρριχώμενος δὲ ἀνευ βοηθείας ἐπὶ τοῦ ζώου, ἐξῆλθε πρῶτος, σύρων ἐξόπισθὲν τοῦ τὸν ἵππον τῆς νέας του κυρίας.

Αὕτη, ὑπερβᾶσα τὴν φλιάν ἐχαιρέτισε καὶ αὖθις τὸν χειρουργόν, τοὺς ἄλλους χωρικούς, συνέστησεν αὐτοῖς διὰ τελευταίαν φορὰν τὸν Σιδώνιον καὶ ἀπεμακρύνθη ἐν τῷ μέσῳ τῶν εὐσεβάστων καὶ εἰλικρινεστάτων ὑποκλίσεων τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων ἀνθρώπων, οἵτινες, πολὺ ἐμπειρότεροι περὶ τὴν φυσιογνωμίαν, ἀφ' ὅσον γενικῶς ὑποτίθεται, ἀκουσίως ἐσαγγηνεύοντο ἀπὸ τὴν τόσῃ ἀφελῆ ἀγαθότητα, ἀπὸ τὴν τόσῃ ἀγνήν καλλονὴν τῆς νεανίδος.

Ἡ Ἀντωνιέττα ἀνύψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς μέχρι τοῦ πρώτου πατώματος καὶ εἶδεν εἰς τὸ παράθυρον τὸν Γεράρδον ἔτι μᾶλλον ἐκπληκτικόν, ἔτι μᾶλλον ἀκίνητον, ὅστις τὴν παρετήρη ἀπομακρυνομένην, χωρὶς νὰ φαίνεται ποσῶς ἐννοῶν. Ἐμειδίασε πρὸς αὐτὸν κατὰ τρόπον δυνάμενον νὰ ἐξαφανίσῃ καὶ τὸ ὀλίγον ἐναπομένον αὐτῷ λογικόν· ἀπήνυθεν αὐτῷ διὰ τῆς κεφαλῆς χαριέστατον χαιρετισμόν, εἰς δὲ δὲν ἀπήντησεν αὐτὸς ἐνεὸς καὶ ὡς ἡλίθιος ἀπομένον. Ὁ ἵππος ἐν τοσοῦτῳ ἐξηκολούθει νὰ ἀπομακρύνηται καὶ ἐγένετο αἴφνης ἄφαντος εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ.

Ὁ Γεράρδος, ὅτε δὲν ἔβλεπε πλέον τίποτε, ἐφάνη ἐπανακτῆσας διὰ μίαν τὸ λογικόν του. Ἀπεμακρύνθη τοῦ παραθύρου, χωρὶς κἂν νὰ προσέξῃ εἰς τὸν ἀτυχῆ Σιδώνιον, κατῆλθεν ἐν ἄκρᾳ σπουδῇ τὴν κλίμακα, ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ ἵππου του, ἀνυπομονοῦντος ἐν τῇ αὐλῇ καὶ μετὰ καλπασμοῦ ὡς παράφρων ὤρμησεν ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς ὁδοιπόρου.

Μόλις ὅμως εὐρέθη ἔφιππος καὶ πάραυτα τὸ τόσον εὐγενὲς καὶ τὸ τόσον εἰλικρινὲς πρῶτον κίνημά του ὑπεχώρησεν ἀπέναντι τῶν ὑποψιῶν, ἃς παράγει ἡ πικρὰ ἐν τῷ κόσμῳ ἀνατροφή.

Ὁ Γεράρδος ἐσυλλογίσθη μήπως θὰ ἐφαινετο ἡλίθιος, μήπως θὰ ἐδεικνύετο μεταμελόμενος καὶ ἡ νεανίς ἐπομένως θὰ ὑψηλοφρόνει ἐπὶ τῇ μεταμελείᾳ του. Ἐν συντόμῳ, εἰς τὴν ἀνοησίαν του προσέθηκε τὴν μικροπρέπειαν καὶ ἀνεξήτησε πρόφασιν τινα ὅπως δικαιολογήσῃ τὴν καλιμβουλίαν του.

Ἡ πρόφασις αὕτη, ἥτις κατ' ἀνάγκην ἦτο ἀτυχῆς, ἀφοῦ ἐπήγαγεν ἐκ τόσον ἐσφαλμένου συλλογισμοῦ, ἀνευρέθη ἐν τῷ δερματίνῳ βαλάντιῳ, ὅπερ ὁ Γεράρδος ἀνεκάλυψεν ἐντὸς τῆς ἀμάξης καὶ τὸ ὅποιον ἡ νεανίς, ἀφοῦ ἐξήντησε τὸ περιεχόμενον του εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν χειρουργῶν καὶ τῶν λοιπῶν, ἔρριψε κατόπιν ἐπὶ τινος ἐπίπλου, ὁ δὲ Γεράρδος μηχανικῶς εἶχε λάβει εἰς τὰς χεῖράς του, ἐνῶ διήρκει ἡ ἀμφιταλάντευσις αὐτοῦ κατὰ

τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεως τῆς Ἀντωνιέττας.

Τὸ δερμάτινον αὐτὸ βαλάντιον, τοῦ ὁποίου ἠσθάνθη αἴφνης τὸν ὄγκον ἐπὶ τῆς παλάμης του, ἐθεώρησεν ὡς ἐξαιρετικὸν ἀφορμὴν διὰ νὰ δράμῃ πρὸς συνάντησιν τῆς ὁδοιπόρου. Χαίρων εἰς ἄκρον ἐπὶ τῷ εὐρήματι ἐκεῖνῳ, ὁ Γεράρδος δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπανεὐρῇ τὴν Ἀντωνιέτταν· διέκρινεν αὐτὴν προχωροῦσαν ἀπὸ τοῦ ὕψους λοφίσκου, ἐφ' οὗ βιαίως κεντήσας τὸν ἵππον του ἀνῆλθεν ἐν μιᾷ στιγμῇ.

Ἡ νεανίς ἀκούσασα τὸν ταχὺν καλπασμὸν ὀπισθὲν τῆς, ἐστράφη. Ὁ Γεράρδος ἤδη εὐρίσκειτο πλησίον τῆς.

— Μὲ συγχωρεῖτε, δεσποινίς, εἶπεν· ἀλλὰ ἄτι ἐλησμονήσατε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ χειρουργοῦ καὶ σᾶς τὸ φέρω.

— Νομίζω ὅτι δὲν ἐλησμονήσα τίποτε, ἀπήντησεν ἡ Ἀντωνιέττα.

Ὁ Γεράρδος ἔτεινε πρὸς αὐτὴν τὸ δερμάτινον βαλάντιον.

— Τί ὠραῖα! ἡ δεσποινίς ἔχει λαμπρὰν τύχην! ἀνέκραξε γελῶν ὁ νέος χωρικός, ἀκούς ἐκεῖ νὰ τρέχουν τόσον γρήγορα ἀπὸ πίσω τῆς διὰ νὰ τῆς φέρουν ἓνα πουγγὶ ἀδειανό!

Ἡ ἀφέλεια ἢ ἡ ὀξυδερκεία αὕτη ἠρέθισε τὸν Γεράρδον, ὅστις ἐκέντησε τὸν ἵππον του καὶ εἰσεχώρησε μετὰ τῆς Ἀντωνιέττας καὶ τοῦ χωρικοῦ.

— Πέρασε σὺ ἀπὸ πίσω! εἶπε τραχέως πρὸς τὸν νέον καὶ ἤρχισε νὰ συμβαδίζῃ σιωπηλὸς παραπλεύρως τῆς Ἀντωνιέττας, ἥτις τότε τὸν προσέβλεψε μὲ ὄμμα ἐκθαμβόν.

— Τί κάμνετε, κύριε; τῷ εἶπε· λησμονεῖτε ὅτι δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ δρόμος σας;

— Πρέπει νὰ μὲ συγχωρήσητε, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος· ἐφάνην σκαιὸς πρὸς ὑμᾶς καὶ τὸ ὁμολογῶ ταπεινῶς. Ἡ ἀπάντησις, τὴν ὁποίαν σᾶς ἔδωσα ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ χειρουργοῦ, προήρχετο ἀπὸ σκέψεις ὅλως ἀντιθέτους ἐκεῖνων, ὑφ' ὧν κατέχομαι κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην.

— Ἄ μᾶ! εἶπεν ἡ νεανίς προσπαθούσα νὰ ἐννοήσῃ κάλλιον.

— Ἀνὴρ, φέρων ὄνομα ὡς τὸ ἰδικόν μου καὶ ἔχων τὴν ἀνατροφὴν μου δὲν ἀφίνει ποτὲ εἰς τὸν δρόμόν μόνην καὶ ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ μίαν γυναῖκα, καὶ πρὸ πάντων ὑμᾶς, δεσποινίς.

— Διατί;

Τὸ διατί τοῦτο ἐτάραξε πάσας τὰς ιδέας τοῦ Γεράρδου. Ἐρρήθη μετὰ τόσης εἰλικρινείας καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς νεανίδος ἦσαν τόσον διαυγεῖς ὅτε τὸ ἐπρόφερον, ὥστε ὁ νέος μὴ διακρίνων ποσῶς οὔτε πείσμα οὔτε ἔπαρσιν, ἐδέησε νὰ πεισθῆ ὅτι μετὰ πληρεστάτης ἀδιαφορίας ἐγένετο δεκτὴ καὶ ἡ ἀρνήσις του ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ χειρουργοῦ καὶ ἡ ἐπιστροφή του εἰς τὸν δρόμον.

Ἐν τούτοις ἔπρεπε ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὸ διατί ἐκεῖνος. Ὁ ἀνὴρ πάντοτε ἀπαντᾷ.

— Διότι, δεσποινίς, ἀπήντησεν, ἐὰν συμφορὰ τις, ἢ λυπηρὸν τυχαῖον συμβάν, ἢ καὶ δυσχερῆσκέα τις, ἔστω, ἠθέλεν ἐπέλθει εἰς ὑμᾶς, ἢ εὐθύνη θὰ ἦτο πολὺ

θλιβερά εἰς ἐκεῖνον εἰς ὃν αὐτὴ ἀνήκεν.

Ἡ Ἀντωνιέττα μετὰ καλοκαγαθίας ἠρόκησθη εἰς τὴν ἀπάντησιν. Ὁ Γεράρδος ἐξήκολούθησεν :

— Ἴδου διατί, δεσποινίς, ἐσκέφθην καὶ ἀπεφάσισα νὰ σὰς προτείνω ὅπως σὰς συνοδεύσω μέχρι τοῦ μοναστηρίου, ἐὰν δὲν αἰσθάνεσθε καμμίαν πρὸς τοῦτο ἀπέχθειαν.

— Τὴν ἐλαχίστην, κύριε, εἶπεν ἡ Ἀντωνιέττα. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους διὰ νὰ διαστάσητε, εἴχετε βεβαίως τοὺς λόγους σας καὶ δὲν βλέπω τὴν αἰτίαν, ἣτις σὰς παρακινεῖ τώρα νὰ παραμελήσετε τὰ καθήκοντά σας, ὅπως μοὶ προσφέρετε μίαν ἐκδούλευσιν, τὴν ὁποίαν πρὸ μικροῦ μοὶ ἀπεποιήθητε καὶ τὴν ὁποίαν κάλλιστα δύναται νὰ μοὶ παράσχη αὐτὸ τὸ καλὸ παλληκάρι.

Καὶ ἔδειξε διὰ τῆς χειρὸς μειδιῶσα τὸν νέον καὶ θαλερὸν τὴν ὄψιν χωρικόν, ὅστις ἔβαινε ὀπισθὲν των.

Ὁ Γεράρδος οὐδεμίαν εὕρισκεν ἀντίρρησην, παρητήρησε μόνον διὰ τοῦ κανθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ τ' ἀναλλοίωτα καὶ ἀρμονικὰ χρακτηριστικά, ὧν αἱ αὐστηραὶ γραμμαὶ ἐμαρτύρουσαν ἀκλόνητον θέλησιν. Κατέειδεν ὅτι μετὰ τὸσον αὐστηρᾶς κατόχου τῆς λογικῆς ἢ συζήτησις δὲν ἠδύνατο ν' ἀπολήξῃ ἐπ' ὠφελείᾳ του. Καὶ ὅσον μᾶλλον ἐνεβάθυνεν εἰς τὴν ἐξέτασιν, τὸσον μᾶλλον ἠσχύνετο, διότι δὲν ἐμάντευσεν ἐξ ἀρχῆς τὴν ἀσπίλον ἀρετὴν, τὴν ὑποκρυπτομένην ὑπὸ τὸν παρθενικὸν ἐκεῖνον φλοιόν.

— Ἐλαβα τὴν τιμὴν νὰ σὰς εἶπω ἤδη, δεσποινίς, εἶπε λαλῶν διὰ ταπεινοτέρας φωνῆς, ὅτι σὰς ζητῶ ταπεινῶς συγγνώμην ὑπέπεσα εἰς πλάνην, ἔσφαλα, δὲν με συγχωρεῖτε λοιπόν ;

— Ὦ, βεβαίως, κύριε.

— Τότε με δέχεσθε καὶ ὡς συνοδοιπόρον σας ;

— Ἄλλ' ἀφοῦ ἔχω ἤδη ἄλλον ! . . .

Ὁ Γεράρδος ἐπλησίασεν ἔτι μᾶλλον πρὸς αὐτήν.

— Ἴσως, δεσποινίς, εἶπε, θὰ εἶμαι διὰ σας σύντροφος καταλληλότερος. Ἄν πρόκειται μόνον νὰ βαδίξῃ κανεὶς ἐξὸπισθὲν σας καὶ νὰ σας ὑπερασπίσῃ ἐν περιπτώσει προσβολῆς, ὁ νέος αὐτὸς χωρικός ἀρκεῖ, τ' ὀμολογῶ. Πιστεύω ὅτι ἀξίζει τοῦλάχιστον ὅσον καὶ ὁ ἀτυχῆς ἐκεῖνος Σιδώνιος. Ἄλλ' ὡς πρὸς τὴν συνδιάλεξιν, δύναμαι χωρὶς ὑπερηφάνειαν νὰ σας διαβεβαιώσω ὅτι ἀξίζω περισσότερον ἀπ' αὐτὸν καὶ τὸν ἀμαξήλατὴν σας ὁμοῦ. Διὰ τοῦτο, δεσποινίς, συγκατατίθητε νὰ με δεχθῆτε ὡς σύντροφον διὰ τὴν συνδιάλεξιν, ἔχομεν εἴκοσι λεύγας νὰ διανύσωμεν καὶ αἰσθάνομαι διαθέσιν νὰ συνομιλήσω ἐπὶ εἴκοσι τοῦλάχιστον ὥρας.

Ὁ Γεράρδος λέγων ταῦτα εἶχεν ἀνεύρει ὀλόκληρον τὴν εἰλικρινῆ λάμπιν τοῦ βλέμματός του καὶ τὸσον πατρικῶς θωπευτικοὶ ἦσαν οἱ λόγοι του, ὥστε ἡ νεανίς δι' ἐπιχαρίτου μειδιάματος ἐδήλωσεν αὐτῷ ὅτι συγκατατίθεται, πρὶν ἢ περάνῃ τὴν παρὰκλήσιν του.

Ὁ Γεράρδος καταθελχθεὶς ἐπλησίασε πρὸς τὸν χωρικόν.

— Λοιπόν, παλληκάρι μου ἀνέκραξε τύπτων ἐλαφρῶς μετ' οἰκειότητος τὸν ὠμόν του, ἰδοὺ ὅτι κ' ἐγὼ ἀνήκω εἰς τὴν συντροφίαν. Φανοῦ καὶ σὺ εὐδιάθετος διὰ νὰ διασκεδάσωμεν ὁμοῦ ἐπὶ ὀλίγην ὥραν τὴν χαριτόβρυτον αὐτὴν δεσποινίδα.

— Ἄ, εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ Ἀντωνιέττα· μεγάλην χαρὰν μοῦ προξενεῖτε· ἐνόμιζα ὅτι ἠθέλετε ν' ἀποπέμψετε τὸν καλὸν αὐτὸν Μιχαήλ— ὀνομάζεται Μιχαήλ! τί φοικτὸν ὄνομα, μολονότι εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχαγγέλου— ἐνόμιζα ὅτι ἐπρόκειτο νὰ τὸν ἀποπέμψετε καὶ θὰ ἐλυπούμην πολὺ, διότι μοῦ ἀρέσει ἡ μορφή του.

— Δεσποινίς, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος, ἂν ἤθελον ἀποπέμψαι τὸν Μιχαήλ, θὰ εἴχατε τὸ δικαίωμα νὰ εἶπητε ὅτι δὲν φέρομαι πρὸς ὑμᾶς ὅπως πρέπει νὰ φέρομαι καὶ θὰ ἐπράττετε κάλλιστα ἐὰν ἐκρατῆτε τὸν Μιχαήλ παρὰ τὴν θέλησίν μου. Ν' ἀποπέμψω τὸν Μιχαήλ! ὄχι, ἀπεναντίας! Ἄν ἤθελον εὐρεθῆ μόνος πλησίον σας, μετὰ τὴν μικρὰν ἐξήγησιν, τὴν ὁποίαν πρὸ μικροῦ ἔσχομεν, ἐγὼ αὐτὸς ἤθελον προσκαλέσει καὶ τρίτον νὰ προστεθῇ εἰς τὴν συνοδίαν σας. Ἀφοῦ στερεῖσθε γονέων, ἀφοῦ στερεῖσθε φίλων καὶ μέλλετε νὰ εἰσέλθητε εἰς μοναστήριον, δὲν ἐπεθύμουν, ἐπὶ θυσίᾳ αὐτῆς τῆς ζωῆς μου, νὰ διέλθῃ ἀπὸ τὸν νοῦν σας σικιᾶ ἔστω ὑπαψίας. Ὅχι, δεσποινίς, ὄχι! βλέπουσα δὲ τὴν μέριμναν ἣν καταβάλλω ὅπως σὰς καθησυχάσω, ἐλπίζω ὅτι καὶ ὑμεῖς δὲν θὰ μοὶ ἀρνηθῆτε τὴν ἐμπιστοσύνην σας, εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ὅλης ἀδελφικῆς ἀφασίωσης, ἣν καταθέτω εἰς τοὺς πόδας σας.

Ἡ Ἀντωνιέττα ἐνόησεν ἐκ τοῦ τόνου δι' οὐ ἐλέχθησαν ταῦτα ὅτι ἐπήγαζον ἐκ τῶν μυθίων ἐντίμου καὶ εἰλικρινοῦς καρδίας. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐσκεπάσθησαν, ἔμπνευσις δὲ τις γενναία ἀνῆλθεν ὡς μέθη εἰς τὸ πνεῦμά της καὶ στρεφόμενη πρὸς τὸν Μιχαήλ, ὃν ἐστενοχώρει οὐκ ὀλίγον ἢ εὐφραδῆς αὕτη ὁμιλία,

— Φίλε μου, τῷ εἶπε διὰ φωνῆς προστακτικῆς καὶ ὄλως συγκεκινημένη, ἀφοῦ ὁ κύριος συγκατατίθηται νὰ με συνοδεύσῃ, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σὲ κάμω νὰ χρονοτριβῆς ἐπὶ ματαίῳ. Ἐπίστρεψ εἰς Δορμαρτέν, λάβε δὲ καὶ ἐν ἄλλο λουδοβίκειον διὰ τὴν προθυμίαν, ἣν ἔδειξες εἰς τὸ νὰ με ὑπηρετήσης.

Ὁ Γεράρδος ἠθέλησε ν' ἀντεῖπῃ, ἀλλ' ἡ Ἀντωνιέττα τὸν ἔκαμε νὰ μείνῃ ἀφωγος διὰ βλέμματός τὸσον ἐξαισίου ἀθωότητος, ὥστε συνησθάνθη ὅτι θὰ ἦτο ἱεροσυλία νὰ διαταράξῃ διὰ πεζῶν φράσεων τὴν ἠχὴ τῶν ἐπουρανίων λόγων, οὓς ἐπρόφερον ἡ νεανίς.

Ὁ Μιχαήλ συγκεκινημένος ἀπετόλμησε νὰ ἐκφέρῃ μίαν παρατήρησιν.

— Καὶ οἱ ἵπποι ; ἠρώτησεν.

— Πάρε μαζί σου τὸν ἰδικόν σου, ἀπήντησεν ἡ Ἀντωνιέττα, τὸν ἄλλον θὰ τὸν στείλω ἀπὸ τὸ μοναστήριον.

Καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Γεράρδος

διέκρινεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς νέας κόρης πλήρη τὴν ἔκφρασιν τῆς ὑπεροχῆς τοῦ εἰθισμένου νὰ διατάσῃ.

Ὁ Μιχαήλ οὐδὲν ἀπήντησε καὶ στραφεὶς ἀπῆλθεν. Ὁ Γεράρδος καὶ ἡ Ἀντωνιέττα ἀπέμειναν καὶ αὐθις μόνοι, ἀλλὰ νῦν ἡ νεανίς εἶχε τεραστίως ἀνυψωθῆ καὶ ἦτο κυρία τῆς καταστάσεως.

Ἐπεται συνέχεια.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

Δ

— Ποῦ με πηγαίνεις ; ἠρώτησεν ὁ Ἰούλιος Βινιερὸν τὸν φίλον του Μάξιμον, ὁ ὁποῖος εὐρὼν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ βουλευτάρτου τὸν ὠδήγει πρὸς τὴν ὁδὸν Σωσέ-δ' Ἀντέν.

Μόλις εἶχον παρέλθει ἡμέραι τινὲς ἀπὸ τῆς κλοπῆς, ὅποτε ἐγένετο ἡ συνάντησις αὕτη τῶν δύο φίλων τὴν δεκάτην ἐσπεινήν ὥραν, τοῦ Μάξιμου, μετὰ καλὸν δεῖπνον, ἀγοντος τὸν Ἰούλιον μετ' αὐτοῦ.

— Εἰς ἓνα μέρος ὅπου διασκεδάζουσι καὶ ὅπου, στοιχηματίζω, δὲν ἐπάτησες ποτὲ τὸ πόδι σου, ἀπεκρίθη γελῶν.

— Δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ διασκεδάσω, εἶπεν ὁ Ἰούλιος, καὶ ἔπειτα εἶνε ἀργά. Θὰ σὲ συνοδεύσω ἄλλο καὶ θὰ πάγω σπίτι μου.

— Διὰβόλε, ἐσὺ ποτὲ δὲν ἔχεις ὄρεξι γιὰ διασκεδάσαι, πρὸ πάντων, ἀπὸ τὴν περασμένην ἑβδομάδα, εἶσαι λυπημένος ὅσον νεκρικὴ λαμπάδα.

— Ἀφοῦ δὲν ἔχω ὄρεξιν νὰ διασκεδάσω.

— Καλὰ! ζεύρω . . . τὸ κομμένο χερί . . . τοῦ ταγματάρχου τὸ κιβωτίδιον καὶ αἱ πενήντα χιλιάδες . . . Ὁ θεὸς μου δὲν σὲ ὑποπτεύεται ὅτι τὰ πῆρες σὺ.

— Ὅχι, βέβαια, ἀλλά . . .

— Καὶ δὲν ἠξέυρει πῶς τὰ μάγγανα τῆς κάσας του ἔκοψαν τὸ χερί μίᾳς γυναικάς.

— Αὐτὸ ἴσα, ἴσα μ' ἀνησυχεῖ. Ἡ σιωπὴ τὴν ὁποίαν μοῦ ἐπέβαλλες με βαρύνει . . . τώρα προπάντων 'ποῦ κατηγοροῦν τὸν Ροβέρτον.

— Δὲν ἔχουν ἄδικο νὰ τὸν κατηγοροῦν.

— Πιστεύεις λοιπόν πῶς εἶνε ἔνοχος ;

— Πιστεύω ὅτι ἂν δὲν ἦτο, δὲν θὰ ἔφευγεν ὡς ἔφυγε, καὶ μάλιστα θαρρῶ ἕνας ἀπὸ τοὺς συνηθισμένους κλέπτας θὰ τὰ ἔπερνε ὅλα. Ὁ εὐγενὴς αὐτὸς εὐχαριστεῖται μὲ μερικὰς χιλιάδας, τὰς ὁποίας ἐχρεώζετο, καὶ θὰ τὰς ἀποδώσῃ, καθὼς ἐλπίζει, κατόπιν.

— Ἀλλὰ τὸ κιβωτίδιον τί θὰ τὸ κάμῃ ;

— Γιὰ ν' ἀποκριθῶ εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἔπρεπε νὰ ζεύρω τί περιεῖχε αὐτὸ τὸ Ρωσικὸ κουτί.

— Πιθανὸν τίποτε γραμματάκια καμμίας γυναικὸς γνωστῆς τοῦ Καρνοέλ.

— Τότε τὸ πᾶν ἐξηγεῖται πολὺ καλά. Κατ' ἀρχὰς ἐπεχείρησε μόνη τῆς νὰ τὰ πάρη καὶ ἡ ἐργασία αὐτῆς τῆς ἐκόστισε τὸ ἀριστερὸ τῆς χέρι, χέρι ἀλήθεια, μὰ τὴν πίστι μου, ἀριστούργημα. Καὶ νὰ 'δῆς, πῶς ἡ ἐφημερίς δὲν ἔλεγε ψέματα. Θὰ τὸ ἐκθέσουν αὐριον εἰς τὴν Μόργκ. Θὰ εἶνε κόσμος, θὰ πάω καὶ 'γώ. Τώρα ἄς ἐπανεέλθωμεν εἰς τὴν πρώτην ὀμιλίαν μας. Ἡ πρώτη ἀπόπειρα ἀπέτυχε, διότι δὲν εἶχαν ἀρκετὰς πληροφορίας, καὶ ἡ κυρία παρεκάλεσε τὸν φίλον τῆς νὰ ξαναρχίσῃ. Ὁ Καρνοέλ ἤξευρε τὸν μηχανισμόν, ὁ Καρνοέλ εἶχε διωχθῆ ἀπὸ τὸν θεόν μου καὶ δὲν εἶχε τίποτε νὰ χάσῃ πλέον. Ἀνέλαβε τὴν ἐπιχείρησιν καὶ τὴν ἔφερεν εὐτυχῶς εἰς πέρας. Ἐδωκε τὸ κιβωτίδιον εἰς τὴν κυρίαν, τὴν ὁποίαν ἐνδιέφερεν, ἐκράτησε τὰ χρήματα καὶ ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἢ ἀλλοῦ διὰ νὰ κάμῃ περιουσίαν.

— Αὐτὸ εἶνε μυθιστόρημα καὶ πολὺ ἀπίθανον μάλιστα. Ὁ Ροβέρτος δὲν εἶχε καμμίαν σχέσιν.

— Ποῦ 'ξεύρεις;

— Ἦτο καὶ εἶνε ἀκόμη τρελὸς γιὰ τὴν ἐξαδέλφῃ σου.

— Τοῦτο δὲν σημαίνει τίποτε. Μόλις εἶνε δύο χρόνια 'ποῦ τὴν γνωρίζει. Πρὶν θὰ ἀγαποῦσε καμμίαν ἄλλην γυναῖκα, καὶ πιθανὸν αὐτὴ ἢ παλαιὰ νὰ ἔχη ἐπιρροὴν ἀκόμη ἐπ' αὐτοῦ.

— Ὡς καὶ ν' ἀτιμασθῇ διὰ νὰ τῆς γίνῃ εὐχάριστος. Ἡ ὑπόθεσις σου εἶνε ὄλως διόλου ἀνόητος.

— Φίλε μου, δὲν ἔχω τὸν ἐγωισμόν ὅτι τὰ μαντεύω ὄλα. Ζητῶ καὶ θὰ ζητῶ ἕως ὅτου εὐρῶ. Μὰ 'πὲς μου τί 'ξεύρεις γιὰ τὴν Ἀλίκη; Δὲν ἐπῆγα εἰς τὸν θεόν μου, ὁ ὁποῖος θὰ ἦνε θυμωμένος, καὶ σὺ μόλις μοῦ εἶπες δύο - τρία λόγια. Πῶς εἶνε ἀπὸ τότε ποῦ ἔμαθε γιὰ τὸν ἀγαπημένον τῆς;

— Ἐλυπήθηκα κατάκαρδα. Εἶνε πολὺ ἄρρωστη καὶ δὲν ἤξεύρω ἂν ἀνέλαβεν ἡ ὑγεία τῆς ἀπ' αὐτὸν τὸν κλονισμόν. Μόλις ἐτόλμησα νὰ ἐρωτήσω τὸν κύριον Δορζέρ.

— Μὰ πάντοτε ὁ ἴδιος θὰ εἶσαι, πάντοτε δειλὸς ὡς μαθητής. Χρειαζέσαι θάρρος, φίλε μου. Ἡ θέσις σου εἶνε πολὺ καλὴ. Ὁ θεός μου σὲ καλοβλέπει καὶ ἡ ἐξαδέλφῃ σου θὰ 'δῆ ἐπὶ τέλους ὅτι ἀξίζεις περισσότερο ἀπὸ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ, ὁ ὁποῖος 'ξεύρει νὰ κάμῃ καταναγκαστικὰ δάνεια στοιχίας ξέναις κάσασιν. Αὐταὶ ταῖς τρέλαις δὲν ταῖς συγχωρεῖ ποτέ ἓνα καλοανατετραμμένο κορίτσι.

— Α, ἂν ἀνεκάλυπτον πῶς εἶνε ἀθῶος, θὰ ἔλλαζαν τὰ πράγματα. Ὁ Καρνοέλ θὰ ἐφαίνετο μάρτυς καὶ ὁ κατατρεγμὸς του θὰ τοῦ ἐχρησίμευε νὰ κάμῃ τὴν θριαμβευτικὴν εἰσοδὸν του εἰς τὴν καρδίαν τῆς ἐξαδέλφῃς μου. Τότε καὶ ὁ θεός μου θὰ εὐρίσκετο ἠναγκασμένος νὰ τοῦ δώσῃ τὴν κόρην του ὡς ἀποζημίωσιν. Ἀλλὰ δὲν εἶνε αὐτὴ ἡ περιστασις. Ὁ Καρνοέλ φεύγει. Ἡ θέσις μένει ἐλευθέρᾳ προστάθησε νὰ τὴν καταλάβῃς. Μὴ περιμένῃς νὰ σοῦ πῆσῃ ἢ πῆττα ἀπὸ τὸν οὐρανό. Καὶ

πρῶτα-πρῶτα σὲ συμβουλεύω νὰ μὴ λείπῃς καμμίαν τετραδὴ ἀπὸ τὴν ἐσπερίδα τοῦ θεοῦ μου.

— Αὐριον θὰ 'πάγω· ὁ κύριος Δορζέρ εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ τὸ ὑπενθυμίσῃ.

— Θὰ ἔλθω λοιπὸν καὶ 'γὼ νὰ σὲ ἐπαγρυπνῶ καὶ νὰ σὲ ὑποστηρίξω. Δὲν εἶνε διόλου εὐθυμιαὶ αὐταῖς ἡ ἑορταῖς, ἀλλὰ γιὰ τοὺς φίλους, θυσία. Λέγε μου, ἀλήθεια, θὰ ἦνε ἐκεῖ καὶ ὁ ταγματάρχης ὁ Ρῶσος; Δὲν θὰ δυσχερεστηθῶ ἂν τὸν γνωρίσω.

— Ὁ ταγματάρχης θ' ἀνεχώρησεν ὑποθέτω τὴν ἡμέραν 'ποῦ ἔκλεψαν τὸ κιβωτίδιόν του. Θαρρῶ πῶς σοῦ τὸ εἶπα.

— Ποῦ 'πῆγε;

— Δὲν ἤξεύρω· ἀλλὰ θαρρῶ πῶς τρέχει νὰ εὐρῇ τὸν Ροβέρτον. Ἐζήτησεν ἀρκετὰς πληροφορίας περὶ αὐτοῦ καὶ εἶπεν ὅτι θὰ κάμῃ τ' ἀδύνατα δυνατὰ διὰ νὰ τὸν εὐρῇ. Αὐτὴ μάλιστα ἡ βεβαιότης του κατέπεισε τὸν θεόν σου νὰ μὴ προστρέξῃ εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

— Α! ἂ! λοιπὸν καὶ ὁ καλὸς σου ὁ ταγματάρχης θέλει νὰ ἐνεργήσῃ μόνος του ὡς ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος. Δὲν μοῦ φαίνεται παράξενο, διότι θὰ ἦνε ἐπαγγελμὰ του. Θὰ ἔχῃ κάποιαν μυστικὴν ἀποστολὴν ἐδῶ πέρα. Ἀδιάφορον ὅμως, ἂν καὶ δὲν εἶμαι παρὰ ἀρχάριος, πιστεύω ὅτι ἐγὼ πρῶτος θ' ἀνακαλύψω τὸν κλέπτην. Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἔχω καὶ ἓνα μεγάλο πλεονέκτημα, ὅτι γνωρίζω τὴν ἱστορίαν τοῦ κομμένου χεριοῦ, ἐνῶ ἐκεῖνος οὔτε κἂν ὑποπτεύεται τίποτε. Ἄς κυνηγᾷ ἐκεῖνος τὸν Καρνοέλ, δὲν τὸν ἐμποδίζω. Ἐγὼ θὰ κυνηγῶ τὴν κουλοχέρια. Πιεὶ σίγουρο.

— Ἄν ἐμπορούσες νὰ τὴν ἀνακαλύψῃς, καὶ νὰ δικαιολογήσῃς τὸν καυμένο τὸν Ροβέρτο, θὰ ἔκανες μιὰ πολὺ καλὴ πράξι.

— Ἡ ὁποία ἀμέσως ἤθελε καταστρέψῃ τὰς ἐλπίδας σου, ἐπειδὴ ἡ Ἀλίκη ἤθελε πάλι ἐνθυμηθῆ τὸν παλαιόν τῆς ἔρωτα. Αὐτὸ βέβαια ὅμως δὲν θὰ μ' ἐμποδίσει, καὶ θὰ ἐργασθῶ εὐσυνειδήτως γιὰ νὰ φανῇ ἡ ἀλήθεια. Δὲν θέλω τὸ κακὸν κανενός. Ἐὰν πεισθῶ ὅτι ὁ Καρνοέλ εἶνε ἀθῶος, θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ καὶ θὰ διακηρύξω παντοῦ τὴν ἀθωότητά του. Ἐὰν ὅμως ἀγνωρίσω ὅτι ἦτο ὁ συνένοχος τῆς κυρίας τοῦ κομμένου χεριοῦ, τόσῳ τὸ χειρότερο γι' αὐτόν... καὶ τόσῳ τὸ καλλίτερο γιὰ σὲ μὲ ὅ,τι καὶ ἂν λές.

— Θὰ ἦσουν ἐξαίρετος δικαστικὸς, ἂν ἀποφάσιζες ν' ἀλλάξῃς τοὺς τρόπους τῆς ζωῆς σου. Ἄλλ' ὑποθέτω ὅτι οὔτε τὸ Βακαρά ἀφίνεις ποτέ, οὔτε τὰ στοιχήματα, οὔτε ταῖς γυναῖκες τοῦ σαρμου.¹

¹ Ἦτοι *demoiselles à la mode*, λέγονται αἱ ἐλευθερίων ἡθῶν γυναῖκες, ἂν βρῆθουσιν οἱ Παριεῖσι. Γυναῖκες, νέαι, εὐμορφοὶ, εὐφυεῖς, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, καὶ ἀναίσθητοι. Οὐχὶ ὅμως καὶ πάσαι τῆς αὐτῆς κοινωνικῆς τάξεως, διότι ὑπάρχει ὀνομασία δι' ἑκατέραν κλάσιν τούτων, ἀπὸ τῆς *lorette* καὶ τῆς *lionne* καὶ τῆς *cocotte* ἕως τῆς *pienvre*, *grue*, *horizontale*, ἢ *grisette* κλ. Ποικίλλει δὲ τὸ βαπτιστικὸν ὄνομα των ἀπὸ τοῦ *Paquita* καὶ *Linotte* ἕως τοῦ *Nini*, *Rose* ἢ *Mimi*. Σ. τ. Μ.

— Ὁχι, βέβαια, διότι ἂν τ' ἀφίνα αὐτὰ, τότε δὲν θὰ εἶχα ἐλπίδα ἐπιτυχίας. Βέβαια δὲν πρέπει νὰ περιμένω τὴν ἰδιοκτῆτριαν τοῦ βραχιολίου εἰς τὸ δωμάτιόν μου μέσα.

— Α, ναὶ τὸ βραχιόλι... τί τὸ ἔκαμες;

— Σὺ βεβαίως θὰ τὸ ἔρριπτες εἰς τὸν Σηκουάνα μαζὺ μὲ τὸ χέρι. Ἐγὼ τὸ ἔδειξα εἰς τὸν χρυσοκόον μου, ὁ ὁποῖος, φαντάσου τύχη, τὸ ἀνεγνώρισεν ἀμέσως.

— Ὅτι τὸ εἶχε πωλήσει;

— Ὁχι, ὅτι εἶχε βάλει ἓνα διαμάντι, τὸ ὁποῖον ἔλειπε.

— Τότε, 'ξεύρει τίνας εἶνε.

— Ὁχι ἀκριβῶς. Μοῦ ἔδωσεν ὅμως πολυτίμους ὀδηγίας. Τὸ βραχιόλιον αὐτὸ τοῦ ἐπῆγε πρὸ ἐνὸς μηνὸς μιὰ ὥραϊα καὶ νέα γυναῖκα, ἡ ὁποία οὔτε τ' ὄνομά τῆς οὔτε τὴν διεύθυνσίν τῆς εἶπε... καὶ ἦλθε ἔπειτα ἀπὸ ὀκτῶ ἡμέρας καὶ τὸ ἐπῆρε. Ὁ χρυσοκόος μου ἔκρινεν ἀπὸ τὴν ἐνδυμασίαν τῆς καὶ τοὺς τρόπους τῆς ὅτι εἶνε καὶ αὐτὴ ἀπὸ ταῖς πατρικαῖς, καὶ 'ξεύρει καλὰ νὰ διακρίνη, διότι ἔχει σπουδάσει ταῖς κοκόταις ὄλων τῶν τάξεων. Καὶ ὅμως δὲν τὴν εἶχεν ἰδεῖ πρότερον καὶ συμπεραίνει ὅτι πρὸ ὀλίγου ἦλθεν εἰς τὸ Παρίσι. Ἄλλως τε καὶ 'γὼ σοῦ εἶπα ὅτι αὐτὸ τὸ βραχιόλιον εἶνε ξενικῆς κατασκευῆς.

— Τὸ φύλαξες;

— Διάβολε. Κατ' ἀρχὰς τὸ ἐκλείδωσα εἰς τὸ γραφεῖόν μου ὅπου βάζω τὰ χρηματὰ μου καὶ τὴν ἐρωτικὴν μου ἀλληλογραφίαν. Ἐσκέφθην ὅμως ὅτι ἦτο εὐκόλον νὰ μοῦ τὸ κλέψουν, καὶ γι' αὐτὸ ἀπεφάσισα νὰ τὸ φέρω μαζὺ μου.

— Στὸ χέρι;

— Βέβαια. Νά, γιὰ 'δέ, εἶπεν ὁ Μάξιμος, δεικνύων γυμνὸν τὸν βραχιονά του. Μὲ στενοχωρεῖ 'λίγο, ἂν καὶ ἔχω χέρι σχεδὸν γυναικεῖο· στέκεται ὅμως καλὰ καὶ σὲ βεβαιῶ πῶς δὲν θὰ τὸ χάσω.

— Πιστεύω, ἀλλὰ θὰ σὲ κοροϊδεύουν.

— Ὡ! δὲν θὰ τὸ 'δῆ κανεὶς, ἐκτός ἂν τὸ δεῖξω. Καὶ ὅταν τὸ 'δοῦν, θὰ μὲ γελάσουν. Θὰ 'ποῦν ὅτ' εἶμαι ἐρωτευμένος, ὅτι τὸ βραχιόλι αὐτὸ εἶνε δῶρον τῆς ἀγαπημένης μου καὶ τῆς ὠραιοῦσιν νὰ μὴ τὸ ἀποχωρισθῶ ποτέ. Αὐτὴ ἡ ἀνοησία δὲν θὰ μὲ βλάψῃ εἰς ταῖς γυναῖκες. Ἄν ἡ ἐξαδέλφῃ μου ἐμάνθανεν ὅτι ἐγείνα ἀισθηματικὸς τότε, θὰ μὲ ἐκτιμοῦσε περισσότερο.

Συνδιαλεγόμενοι οἱ δύο φίλοι ἔφθασαν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ *Sauve d'Arret*.

— Καὶ ὅμως ὄλ' αὐτὰ δὲν μ' ἔκαμαν νὰ ἐννοήσω ποῦ θέλεις νὰ μὲ πᾶς ἀπόψε, εἶπεν ὁ Ἰούλιος Βινιούρ, μὴ καταπεισθεῖς ἔτι.

— Ἐννόησες τοῦλάχιστον γιὰτὶ φέρω αὐτὸ τὸ κόσμημα μαζὺ μου; Ἐκατάλαβες τὸ σχέδιόν μου;

— Διόλου!

— Μὰ τί! δὲν μαντεύεις ὅτι θὰ ζητήσω τὴν κυρίαν αὐτοῦ τοῦ βραχιολίου ἐκεῖ ὅπου ἐλπίζω περισσότερο ὅτι ἤμπορῶ νὰ τὴν εὐρῶ... εἰς τὰ θέατρα, εἰς τοὺς χορούς, καὶ εἰς ὄλα τὰ μέρη ὅπου

πηγαίνουν αὐτοῦ τοῦ εἶδους ἢ κυρίαίς ;
— Τώρα κατάλαβα πῶς εἶσαι τρελός.
Μετὰ τὸν ἀκρωτηριασμόν 'ποῦ ἔπαθε τὴν
περασμένη ἐβδομάδα, θαρρεῖς πῶς εἶνε εἰς
κατάστασιν νὰ τρέχῃ εἰς τὰ θέατρα καὶ
ταῖς ἑορταῖς ; Τώρα θὰ εἶνε εἰς τὸ κρεβάτι
της, ἐκτὸς ἂν ἀπέθανε.

— Μὰ γι' αὐτὸ καὶ 'γὼ δὲν ζητῶ αὐ-
τὴν ἀπόψε εἰς τὸ σκέτιν¹ τῆς ὁδοῦ
Μπλάνος.

— Εἰς τὸ σκέτιν ! ἀνέκραξεν ὁ Βινιούρ.
Σκέπτεσαι νὰ περάσῃς τὴν βραδεῖά σου
εἰς τὸ σκέτιν ; καὶ νομίζεις πῶς θὰ σὲ συ-
νοδεύσω καὶ ἐγώ ;

— Δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ σὲ πάρω μὲ τὴν
βία, εἶπε γελῶν ὁ Μάξιμος. Διασκεδάζει
κανεὶς ἀριστοῦργημα ἐκεῖ καὶ θὰ κάνῃς
καλλίτερα νὰ ἔλθῃς μαζύ μου παρὰ νὰ
πᾶς νὰ κλεισθῇς 'στὴν κάμαρά σου ἀπὸ
τὰς δέκα. Ἐχεις ὅμως τὸ δικαίωμα νὰ
προτιμήσῃς τὴν γωνιάν σου μὲ τὴν φω-
τιὰ παρὰ τὸσαις ὠραίαις γυναῖκες. Ἐπει-
τα, ἂν ὁ θεὸς μου ἐμάνθανε πῶς πηγαί-
νεις σὲ τέτοια μέρη, θὰ τὸ ἔλεγε τῆς Ἀλί-
κης, καὶ τότε θὰ ἔχανες πολὺ. Κάνεις
καλὰ νὰ φροντίζῃς γιὰ τὸ μέλλον.

— Μὰ, ἀκόμη. Σοῦ ξαναλέγω πῶς οὔτε
σκέπτομαι κἂν γιὰ τὴν δεσποινίδα Δορ-
ζέρ.

— Θὰ σκεφθῇς. Πρέπει νὰ σκεφθῇς.
Θέλω νὰ σὲ κάμω ἐξάδελφόν μου. Πή-
γαίνει λοιπὸν τώρα σπιτάκι σου, ἀφοῦ ἐπι-
μένης. Ἐγὼ 'ποῦ δὲν φοβοῦμαι γιὰ τὴν
ὑπόληψίν μου, καὶ οὔτε ἔχω σκοπὸν νὰ
γίνω ποτὲ σύζυγος, πηγαίνω εἰς τὸ σκέ-
τιν, καὶ ἐλπίζω πῶς δὲν θὰ χάσω τὸν
κνιρό μου ἄδικα. Καὶ ἐπειδὴ τώρα μ' ἀ-
φίνεις, ἄκουσε νὰ σοῦ ἐξηγήσω τὸ σχέδιον
τῆς ἐκστρατείας μου.

— Εἶμαι περίεργος νὰ τὸ μάθω, ἀλλὰ
θαρρῶ πῶς εἶνε ἀνόητον.

— Ἄκουσε πρὶν κρίνεις. Μοῦ εἶπες πρὸ
ὀλίγου ὅτι θὰ μὲ γελοῦν ἂν ἰδοῦν τὸ
βραχιόλι μου. Αὐτὸ καὶ 'γὼ θέλω, καὶ
πιστεύω νὰ τὸ δείξω εἰς ὅσας συναντήσω
ἀπόψε. Γνωρίζω πολλαὶς καὶ θὰ γνωρίσω
καὶ ἄλλας. Θὰ εὐρεθῇ πιστεύω καμμιά
ἢ ὁποία θὰ τὸ ἔχει ἰδεῖ εἰς τὸ χέρι καμ-
μιᾶς φίλης της· τότε θὰ φωνάξῃ, καὶ σὲ
βεβαιῶ, πῶς δὲν θὰ τὴν ἀφήσω πρὶν μοῦ
εἰπῇ τὸ ὄνομά της. Ἐννοεῖς τώρα ;

— Σχεδόν, ἀλλὰ δὲν ἔχω διόλου πεποί-
θησιν εἰς τὸ σχέδιόν σου. Ἄς ὑποθέσω-
μεν ὅτι ἡ κλέπτρια ἀνῆκει εἰς τὴν τάξιν
αὐτὴν 'ποῦ λέγεις, ἂν καὶ δὲν εἶνε βέ-
βαιον. Εἶνε χιλιάδες τέτοιαις γυναῖκες
εἰς τὸ Παρίσι, καὶ πολλαὶς μάλιστα 'ποῦ
δὲν συγχάζουν ταῖς ὁμοίαις των. Θὰ ἦτο
τὸ παραδοξότερον πρᾶγμα νὰ συναντήσῃς
μίαν φίλην αὐτῆς 'ποῦ ζητεῖς.

— Νὰ τὴν συναντήσω εὐθὺς τὴν πρῶ-

την φορὰν ἀμέσως ναί, θὰ ἦτο ὅλως διόλου
τυχερὸ καὶ δὲν τὸ πιστεύω. Θὰ τὸ ἐπα-
ναλάβω ὅμως καὶ ἐπὶ τέλους πιστεύω νὰ
ἐπιτύχῃ. Ἐχω τὸσας σχέσεις εἰς τὸν κύ-
κλον αὐτῶν τῶν γυναικῶν, ὥστε μετὰ
ὀκτῶ ἡμέρας 'ποῦ θὰ τὸ δείχνω, θὰ κα-
ταντήσῃ ὀλόκληρον τὸ Παρίσι 'ποῦ δια-
σκεδάζει, νὰ τὸ μάθῃ καὶ τότε ἡ κυρία
'ποῦ τὸ ἔχασε θὰ πληροφορηθῇ μίαν ἡμέ-
ραν ὅτι κάποιος κύριος τὸ εὐρήκε.

— Νὰ σοῦ 'πῶ, ἐσυλλογίσθης ποτὲ τί
σκέπτονται ἡ κουλολῆρα μὲ τὸ συνένο-
χόν της γιὰ τὸ συμβάν τους ; Ἐφυγαν
βιαστικὰ-βιαστικὰ, ἀφοῦ δὲν ἐπέτυχεν ἡ
ἐπιχείρησις των καὶ ἄφισαν καὶ τὸ χέρι
ἐκεῖ. Αὐτοὶ θὰ ἐπερίμεναν νὰ 'δοῦν εἰς
τὰς ἐφημερίδας ὅτι ἀπόπειρα κλοπῆς ἐγι-
νεν εἰς ἐνὸς τραπεζίτου, ὁδὸς Σουρέλτης,
ὑπὸ γυναικὸς ἢ ὁποία ἠκρωτηριάσθη ἢ
ἰδίᾳ, καὶ τώρα κατὰζήτεται. Δὲν εἶδαν
τίποτε ἀπ' αὐτὰ. Ἡ ἐφημερίδες μόνον
ἔγραψαν ζηρὰ-ζηρὰ ὅτι ἓνα χέρι ἐφαρῆ-
θη εἰς τὸν Σηκουάνα καὶ δὲν 'ξεύρουν
ποιὸς τὸ ἔρριψε. Εὐθὺς ἐνόησαν ὅτι ὁ
Δορζέρ κατήγγειλε τὴν πρᾶξιν καὶ ὁ συν-
ένοχος τῆς κυρίας εἶχε τὴν αὐθάδειαν νὰ
ξαναλθῇ.

— Αὐτὴν τὴν φορὰν ἦτο καλλίτερον πλη-
ροφορημένος καὶ ἀνοιξὲς χωρὶς κανὲν συμ-
βάν. Καὶ μετὰ τὴν δευτέραν πάλιν κλο-
πὴν ἢ αὐτὴ σιγῇ. Ὁ τύπος οὐδὲ λέξιν
λέγει περὶ τῆς ὑποθέσεως. Καθὼς φαίνε-
ται, ὁ τραπεζίτης δὲν θέλει νὰ παραπονεθῇ.

— Ἡ ἀστυνομία καταγίνεται ἀκόμη γιὰ
τὸ χέρι, τὸ ὁποῖον θὰ ἐκτεθῇ εἰς τὴν Μόργκ
καὶ νομίζει πῶς ἐγινε δολοφονία, διότι
οὔτε περὶ χρηματοκιβωτίου οὔτε περὶ
κλοπῆς γίνεται λόγος εἰς τὰς εἰδοποι-
ήσεις. Καὶ ὅμως οἱ ἀχρεῖτοι αὐτοὶ δὲν
εἶνε ἐντελῶς ἡσυχοὶ. Δὲν ἠξεύρουν τί ἔ-
γεινε τὸ βραχιόλι. Τὸ ἔρριψαν μαζύ μὲ
τὸ χέρι μέσα εἰς τὸν ποταμόν, καὶ ποιὸς
τὸ ἔρριψε ; Καὶ ἂν αὐτὸς ποῦ τὸ εὐρε εἰς
τὰ μάγγανα τὸ ἐφύλαξε, τί τὸ ἔκαμε ;
Διατί δὲν τὸ ἔδωκεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν ;
Αὐτὰ βέβαια θὰ λέγουν, δὲν εἶν' ἔτσι ;

— Λόγω τιμῆς, σὲ βεβαιῶ πῶς ποτὲ
μοῦ δὲν ἐσκέφθην δι' αὐτὰ τὰ πρᾶγματα.
Παραδέχομαι ὅμως ὅτι δὲν εἶνε ἐντελῶς
ἀσφαλῆ.

— Ὡστε παραδέχεσαι ὅτι ἄμ' ἀκού-
σουν πῶς ἓνας νέος ἀεργὸς γυρίζει ἐδῶ
κ' ἐκεῖ μ' ἓνα βραχιόλι εἰς τὸ χέρι καὶ τὸ
δεικνύει παντοῦ θὰ λάβουν κάποια φρον-
τιδα.

— Πιθανόν, ἀλλὰ βέβαια δὲν θὰ μά-
θουν νὰ σοῦ εἰποῦν : Αὐτὸ εἶνε 'δικό μας.
Δόσε τό μας.

— Βέβαια ! Ἀλλὰ θὰ προσπαθήσουν
νὰ ἔλθουν εἰς σχέσεις μὲ αὐτόν. Θὰ τοῦ
ἀπολύσουν κανένα κατὰσκοπον.

— Κατὰσκοπον ;

— Ναί, καμμίαν κοκότα, παραδειγμα-
τος χάριν. Ἐεύρουν πῶς ταῖς ἀγαπῶ. . .
ὡς πρὸς τὸ ζήτημα αὐτό ; εἶνε πολὺ δια-
δεδομένη ἡ ὑπόληψίς μου. Τότε πλέον
ἀρχίζει σπουδαίως ἡ μάχη. Ἡ δεσποινὶς
αὐτὴ θὰ προσπαθήσῃ νὰ μὲ ἀποπλανήσῃ,
ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ τῆς χαρίσω τὸ βραχιόλι

ἢ τοῦλάχιστον νὰ τῆς εἰπῶ ποῦ τὸ εὐ-
ρήκα. Ἐγὼ θὰ φροντίσω νὰ ἐπωφεληθῶ
τῆς περιστάσεως διὰ νὰ φθάσω μέχρις ἐ-
κείνων, οἱ ὁποῖοι μοῦ ἔστειλαν τὸν πρε-
σβευτὴν αὐτόν.

— Ὅμιλεῖς πάντοτε πληθυντικῶς ἐπι-
μένεις λοιπὸν ἀκόμη νὰ πιστεύῃς ὅτι ἡ
κλέπτρια ἔχει καὶ συνένοχον ;

— Διάβολε ! αὐτὸς ὁ σύντροφός της
τῆς ἔκαμε αὐτὴ τὴν λυπηρὰν ἐκδούλευ-
σιν νὰ τῆς κόψῃ τὸ χέρι, καὶ αὐτὸς ὁ ἴ-
διος ἦλθε τὴν ἐπαύριον καὶ ἀνοιξε τὴν
κάσσα.

— Ἄλλ' ἂν ὁ συνένοχος αὐτὸς εἶνε ὁ
Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ, ἔφυγεν ἀπὸ τὴν
Γαλλίαν καὶ βέβαια δὲν θ' ἀφήσεν ἐδῶ
τὴν κουλολῆρα.

— Τὴν ἀφήκε, διότι δὲν εἶνε ἀκόμη
εἰς κατάστασιν νὰ ταξειδεύσῃ. Θὰ τὸν
συναντήσῃ κατόπιν, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρόν-
τος φροντίζει νὰ γιαιτρευθῇ. Ἄλλως τε,
δὲν ἠξεύρομεν ἂν ὁ Καρνοέλ ἐπέρασσε τὰ
σύνορα. Ἐμένα μάλιστα μοῦ ἐπέρασσε μιὰ
ιδέα πῶς εἶνε στὸ Παρίσι.

— Μὰ τί ιδέα ! ἐπιθύρσειν ὁ Βινιούρ.

— Φίλε, τὸ Παρίσι ὅταν τὸ 'ξεύρει κα-
νεὶς καλὰ, 'μπορεῖ νὰ κρυφθῇ καλλίστα.
Ἐπειτα ἀδιαφορῶ ἂν ὁ φίλος σου εἶν'
ἐδῶ ἢ ὄχι. Ἐγὼ δὲν ζητῶ αὐτόν, ἀλλὰ
τὴν κυρίαν μὲ τὸ βραχιόλι. Ἄν εἰς τὴν
τάξιν ποῦ τὴν ζητῶ δὲν τὴν εὐρῶ, τότε
θὰ τὴν ζητήσω εἰς τὴν ἀνωτέραν κοινω-
νίαν. Τοῦτο εἶνε ὀλιγώτερον διασκεδαστι-
κόν, ἀλλὰ τόσῳ τὸ χειρότερον γιὰ 'μέ.
Ἐχω ἀποφασίσει. Θὰ παρουσιασθῶ κατ'
ἀρχὰς εἰς τὰς αἰθούσας ὅπου πηγαίνουν
αἱ ξένοι καὶ ἐκκεντρικαὶ κυρίαί. Θὰ κάμει
κρότον τὸ βραχιόλι μου. Θὰ ρ' ἐρωτή-
σουν ἐὰν ὠρίσθην νὰ φέρω πάντοτε μαζύ
μου τὸ ἐρωτικὸν αὐτὸ δῶρον, ἐὰν ἡ γυ-
ναῖκα ἢ ὁποία μοῦ τὸ ἔδωκεν ἀπέθανεν ἢ
εἶνε ἐνθύμησις ἀπίστου. Θὰ γίνεται λό-
γος περὶ ἐμοῦ καὶ τῆς παραδόξου τρέλας
μου. Καὶ ἡ ἱστορία αὐτὴ θὰ φθάσῃ πολὺ
γλήγορα εἰς τὴν ἀκοὴν τῆς ἐνδιαφερομέ-
νης. Τότε θὰ ἰδοῦμε τί θὰ κάμῃ διὰ νὰ
πάρῃ τὸ ἐνοχοποιητικὸν τοῦτο κόσμημα.

— Αὐτὰ, φίλε μου Μάξιμε, εἶνε ὑπε-
ράνω τῶν δυνάμεών μου, δὲν 'μπορῶ νὰ σὲ
ἀκολουθήσω εἰς τοὺς συλλογισμούς σου
καὶ τὰς ἐκδρομὰς σου. Ἐνέργησον ὅπως
θέλῃς, πάντοτε ὅμως φρόνιμα καὶ μυσ-
τικά. Σὲ παρακαλῶ, οὔτε λέξιν εἰς τὸν
θεῖόν σου.

— Μὰ τί μὲ θαρρεῖς ; οὔτε ὁ θεὸς
μου οὔτε ἡ ἐξάδελφός μου θὰ μάθουν τί
κάνω, ἐκτὸς ἂν λάβω τὴν ἀποδείξιν ὅτι
ὁ φίλος σου Καρνοέλ εἶνε ἄθῳς καὶ τότε
εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ τοὺς ἀποδείξω ὅτι
εἶνε λευκὸς ὡς τὸ χιόνι.

— Τὸ ἐλπίζω, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ
κρατῆς ἐνήμερον. Δὲν θὰ εἶμαι ἡσυχος,
ἐνόσῳ ἠξεύρω ὅτι ἀνέλαβες ἐπικίνδυνον
ἐπιχείρησιν. Ἐχεις ν' ἀντιπαλαίσῃς μὲ
ἀχρεῖτα ὑποκείμενα. Ἐὰν σοῦ συμβῇ δυσ-
τύχημά τι ! . .

— Ὡχ ἀδελφε ! δὲν εἶμαι παιδί καὶ
κανένα δὲν φοβοῦμαι. Ἄς μοῦ κάμουν
ὅ,τι θέλουν . . . Θὰ 'δοῦν μὲ ποιὸν ἔχουν

¹ Skating, λέξις ἀγγλική. Παγοδρομία, ἢ κατ' ἐφο-
χὴν ἀρεστὴ τοῖς Ἄγγλοις, καὶ ἐν γένει τοῖς βορείαις
λαοῖς διασκεδασίς. Ὁ παγοδρομῶν, φέρει, ὡς ἐπὶ τὸ
πολύ, ἰδιαιτέραν πρὸς τοῦτο στολήν, ἀλλὰ πάντοτε ἐν
εἶδος πεδίων εἰσδηρωμένων κάτωθεν καὶ μετὰ τροχι-
σκων, ἵνα εὐκόλως ὀλισθαίνει ἐπὶ τοῦ πάγου. Ὡς
γνωστὸν καὶ ὁ βασιλεὺς μας ἀγαπᾷ τὴν παγοδρομίαν
καὶ ἐξασκεῖται ἐν τοῖς σταυλοῖς, ἀλλ' ἐπὶ ἀσφάλτου,
ἐλλείπει πάγου. Σ. τ. Μ.

νὰ κάμουν . . . Καληνύκτα ὅμως, γιατί κάνει ἓνα διαβολόκρουο, κ' ἔπειτα βιάζομαι νὰ πάγω εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης.

Ὁ Βινιρὸν ἔσφιξε τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του καὶ ἀνέλαβε τὴν πρὸς τὸν οἶκόν του διεύθυνσιν, ἐνῶ ὁ Μάξιμος ἀνῆρχετο πρέχων τὸ πρᾶνές τῆς ὁδοῦ Μπλάισο.

Ἡ εἰσόδος τοῦ skating, φωτιζομένη ὑπὸ τοῦ ἀερίφωτος ἔλαμπεν εἰς μακρυνὴν ἀπόστασιν, καὶ αἱ ἀμαξίαι, αἱ πρὸς τὸν φέρον τοῦτον τῶν διασκεδάσεων διευθυνόμεναι, ἐσημαίτιζον μακρὰν σειράν. Γυναίκες, ἐν θαυμασίᾳ περιβολῇ, ἔσπευδον ἔλα προφθάσασιν τὴν ἐορτὴν ἐν τῇ λάμψει τῆς.

Αἱ εἰδοποιήσεις ἀνήγγελλον νέαν παντομίαν. Πλήθος δ' ἀπειρον εὐρίσκετο εἰς τὸ προκύλιον.

Ἡ ἔσπερις προεμνήνετο λαμπρά.

Ἐπεται συνέχεια.

ΑΙΣΙΟΠΟΣ

ΙΟΥΔΙΟΥ ΚΛΑΡΕΤΥ

Η ΣΗΜΑΙΑ

Ἔργον στεφθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
[Συνέχεια καὶ τέλος].

Πᾶσα γαλλικὴ καρδία θὰ ἠγωνία φρικωδῶς ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν σημαῖων τούτων, ἃς εἶχον ἀρπάσει ἐκ τῶν συνεσπασμένων χειρῶν τῶν νεκρῶν τοῦ Βατερλώ. Ὁ Φουζερέλ, εἰσελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὠχρός, καὶ ὑπὸ προσπεποιημένην ψυχρότητα συνέχων τὴν τρομεροτέραν συγκίνησιν, ἣτις ἐπὶ ζωῆς του κατελάμβανεν αὐτόν, προσχώρησε βραδέως, μὲ τὸ αἶμα πεπηγός, καὶ κατὰ πρῶτον ἔστη πρὸ τοῦ πίνακος τῶν μεταλιοφόρων τοῦ 1803, τῶν ἐν Ποτσδάμη θανόντων, ἀπομάχων τοῦ πολέμου τῆς γερμανικῆς ἀνεξαρτησίας, καὶ τῶν ὁποίων δεικνύουσι τὰ μετάλια πρὸς ἀνάμνησιν τῶν κατορθωμάτων αὐτῶν. Ὁ λοχαγὸς παρετήρησε τοῦτο, εἶτα προεχώρησε μέχρι τῶν κιγκλιδῶν καὶ ἔστη ἀποτόμως. Ὑπεράνω αὐτοῦ, ἐν τῇ ὑβριστικῇ σχεδὸν τοῦ ἡλίου ἀκτίνι, εἶδε τέλος σημαίας τριχρῶμους, γαλλικὰς σημαίας, μὲ τὰ χρυσαῦ αὐτῶν γράμματα καὶ τὰς ἐπιγραφὰς των. Μάχαιρα ἀνέκτυπα αὐτόν δὲν θὰ τῷ προὔξεναι πλειοτέραν ὀδύνην. Κατελείφθη ὑπὸ λύσσης παρατηρῶν τὰς ὡς πένθιμον ὕφασμα ἡμαυρωμένας ἐκείνας σημαίας. Τσαυτὴ ἦτο ἡ συγκίνησις του, ὥστε πρὸς στιγμὴν ἔμεινεν ἀκίνητος. Τὸ αἶμα ἀνῆλθεν εἰς τὸ μέτωπόν του καὶ τοὺς κροτάφους του. Εἶτα ὁ λοχαγὸς συνῆλθε καὶ ἐπέθηκεν ἐπὶ τοῦ κρανίου του, ὅπερ ἔκαειν, ἐπὶ τῶν δακρυόντων ὀφθαλμῶν του, τὴν χεῖρά του, ὅπου ταν γέρον τις σχεδὸν γιγαντώδης, ἰσχνός, μὲ μύστακα ἄγριον, φέρων πιλίχιον μὲ ἐθνόσημον λευκομέλαν, καὶ μακρὸν φαῖδον μανδύαν ὑπαξιωματικοῦ, ἐπλησίασεν αὐτόν, καὶ ἀφοῦ τὸν παρετήρησε πρὸς στιγμὴν, τῷ εἶπε διὰ φωνῆς λαρυγγώδους:

— Ὁ κύριος εἶνε Γάλλος; ὁ κύριος θέλει νὰ ἐπισκεφθῆ;

— Ναί, ἀπεκρίνατο τότε ὁ Φουζερέλ ἀποβάλλων τὴν τρομερὰν αὐτοῦ συγκίνησιν.

Ὁ φύλαξ προυχώρησε βήματάτινα πρὸς τὸ ναῖδριον, τὸ ἦνοιξε, ἦναψε κηρίον, καὶ ἰστάμενος ἀποτόμως πρὸ τοῦ τάφου, ἐφ' οὐ τὸ φῶς ἔλαμπεν, ἔλαβε τὴν εὐκοσμον καὶ μηχανικὴν θέσιν τοῦ εἰς τὴν ἐξάσκησιν Πρώσου στρατιώτου, καὶ ἤρξατο διηγούμενος τὴν ἐξήγησιν, ἣν πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἔδιδεν εἰς τοὺς ἐπισκέπτας. Ἀνέφερε πάντας τοὺς ἄθλους τοῦ Πρώσου βασιλέως καὶ τὴν ἀφήγησιν τῶν μαχῶν του· εἶτα δεικνύων τὰ ἔξωθεν κορυμμένα τρόπαια, ἤρχισε μηχανικῶς περὶ τῆς μάχης τοῦ Βατερλώ, ὅπου εἶχον ληφθῆ αἱ γαλλικαὶ σημαίαι· ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν προέφερε τὸ ὄνομα ἐκεῖνο τῆς ἥττης:

— Ἀνωφελές, διέκοψεν ὁ Φουζερέλ, γνωρίζω . . . παρευρέθη ἐκεῖ . . .

— Ἄ! εἶπεν ὁ ὑπαξιωματικὸς ἐκπληκτος.

Σιγὴ νεκρικὴ ἐπεκράτησεν ἐκατέρωθεν.

Ὁ λοχαγὸς δὲν προέφερε λέξιν. Αἴφνης ὁ Πρῶσος ἠρώτησεν αὐτὸν χαμηλοφώνως:

— Ποῖον σύνταγμα;

— Πρῶτον τῶν γρεναδιέρων τῆς φρουρᾶς. Τελευταῖον τετραγώνων.

— Ἄ! ὑπέλαβε πάλιν ὁ Πρῶσος, τὸ σύνταγμα μου σὰς κατέθραυσε.

— Ποῖον σύνταγμα.

— Οἱ μαῦροι Οὐσσάροι!

Ὁ λοχαγὸς δὲν ἀπεκρίνατο, ἀλλ' ἀνύψωσε τὸ ὑψηλὸν αὐτοῦ ἀνάστημα καὶ παρατηρῶν τὸν γιγαντικὸν ὑπαξιωματικὸν ἀτενῶς, συνεκέντρωσεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ πᾶσαν τὴν μανίαν του, πᾶν τὸ παρελθὸν πάθος του, πᾶσαν τὴν παρούσαν τὸν ὀδύνην. Καὶ πρὸ τῆς ἡλεκτρικῆς ἀγριότητος τοῦ βλέμματός ἐκεῖνου, ὁ φύλαξ ἐχαμήλωσε τοὺς φειοὺς καὶ ψυχροὺς ὀφθαλμούς του.

Ἦτο ὡς λάμψις τῆς ἀρχαίας πάλης λάμπουσα καὶ πυρπολοῦσα εἰσέτι, καθιστάνουσα καταφάνες τὸ ἀπεχθές βάθος τοῦ μίσους μεταξὺ τῶν ἀρχαίων ἐκείνων πολεμιστῶν, οἵτινες ἤδη ἦσαν γέροντες καὶ οὐδ' ἡ ἡλικία εἶχε καταβάλει. Μετὰ τριάκοντα ἔτη, ἡ πατριωτικὴ ὀργὴ καὶ ἡ λύσσα τῆς συμπλοκῆς ὑφίσταντο εἰσέτι πυρετώδεις. Ὁ Φουζερέλ ἀγερώχως προσχώρησε δὺ βήματα.

— Ἄπ' ἐκεῖ ἐπάνω, εἶπε ψυχρῶς ὁ φύλαξ ὑψώσας τὴν κεφαλὴν καὶ δεικνύων τὴν στοὰν καὶ εἶτα τὴν κλίμακα, αἱ σημαίαι φαίνονται καλλίτερα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ θύρα τῆς ἐκκλησίας ἠνεώγη καὶ ἐκλείσθη μετὰ θορύβου. Οἰκογένεια Ἀγγλῶν περιηγητῶν λαλούντων μεγαλοφώνως, εἰσῆλθεν. Ὁ ὑπαξιωματικὸς μὲ τὴν ἀπληστίαν ἐν ἔχρυσιν οἱ ὀδηγοί, ὡς θηρία εἰς ἐνδραν, ἀφῆκε πρὸς στιγμὴν τὸν λοχαγὸν ὅπως ὑποδεχθῆ τοὺς ἐπισκέπτας, παρῶν ἀναμφιβόλως θὰ ἐλάμβανε μεγαλειότεραν ἀμοιβήν, ὁ δὲ Φουζερέλ ἐπωφεληθεὶς ἐξῆλθε τῆς κρύπτῆς καὶ διέβη τὰς εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα φερούσας βαθμίδας. Ἡ

καρδίκα του ἔπαλλε μεγάλως ὑπὸ τὸ κεκομβωμένον ἔνδυμά του.

Ἀφικόμενος εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ δώματος ὁ λοχαγὸς κατελείφθη ὡς ὑπὸ θάμβους. Ἐκεῖ, πλησίον του, ἠκτινοβόλει εἰσέτι ὁ κονιῶδης χρυσὸς τῶν ἀετῶν· αἱ ἐνδοξαὶ ἐπιγραφαὶ ἤστραπτον ἐπὶ τῶν ἐσχισμένων σημαῖων. Εἰς ἀπόστασιν τῆς χειρὸς του κεκλιμένα εἰς σχῆμα ριπιδίου αἱ σημαίαι τῆς φρουρᾶς ἐφαίνοντο ὡς αὐλικὸι χαίρετοῦντες τὸν ἀνακτα. Ὅποια τρομερὰ ὀδύνη! Νὰ βλέπῃ αὐτὰς εἰς τοῦτο τὸ μέρος, αἰχμαλώτους, ἐκτεθειμένους εἰς τὴν ποταπὴν περιεργίαν ἢ εἰς τὴν εἰρωνείαν τῶν λαῶν! ἐξ ἄλλου ὅποια θέρη, ὅποιον ὄρατιον ὄνειρον! νὰ τὰς αἰσθάνηται τόσον ἐγγύς του, νὰ τὰς βλέπῃ, νὰ τὰς ἐγγιζῇ!

Τὸ αἶμα τοῦ Φουζερέλ φρικωδῶς ἐκόχλαζεν. Ἀγωνία ἔπνιγεν αὐτόν, αἱ δὲ κνήμαί του ἐκλονοῦντο.

Ἐπεθύμει ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ ὀρμήσῃ ἐπὶ τῶν τροπαίων ἐκείνων, νὰ τὰ κρημνίσῃ δι' ἰσχυροῦ κτυπήματος καὶ νὰ πέσῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὸ κενὸν μετ' αὐτῶν, ἔχων αὐτὰ εἰς τὰς ἀγκάλας του, ὅπου ταν αἴφνης, ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς πλησιεστέρως σημαίας, εἰς τὸ περίφραγμα ἐφ' οὐ ἔστηριζετο ὁ λοχαγὸς, παρετήρησε, λάμποντα εἰσέτι, τὸν ἀριθμὸν τοῦ συντάγματός του, τὸν ἀριθμὸν τοῦτον: Πρῶτον τῶν γρεναδιέρων.

Τὸ ἐπικνεῖδε, τὸ ὄρατιον ἐκεῖνο τεμάχιον διὰ τὸ ὅποιον εἶχεν ἐκθέσει τὴν ζωὴν του καὶ ἠθέλησε νὰ ἀποθάνῃ. Ἀνεγνώρισε καὶ τὸ τεθραυσμένον τῆς ζύλον, ἐκ τοῦ ὁποίου σφαῖρα εἶχεν ἀρπάσῃ τὸν αὐτόν, ὅπου ταν ὁ λοχαγὸς τὸ ἐκίνει ἐκεῖ κάτω ἐν τῷ καπνῷ. Ἡ σημαία! ἡ σημαία τοῦ συντάγματός ἐσχισμένη καὶ βρακώδης, ἣν εἶχον λάβει ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ συρράφει, πρὸς μεγίστην τῆς Πρωσίας δόξαν, αἱ ὠραῖαι χεῖρες Γερμανῆς ἡγεμονίδος! . . .

— Μαλαπέρ! Μαλαπέρ! ἐψιθύρισε ὡς ἐξ ἐνστίκτου ὁ Φουζερέλ.

Παραφροσύνη ἔξοχος ὄθει αὐτόν· ἐκλίεν ἐπὶ τοῦ περιφράγματος καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς του πυρετωδῶς ἐκτεταμένης ἔφθασε τὴν σημαίαν, ἧς ἡ πκλακὴ μεταξὺ ἐθώπευσε τοὺς δακτύλους του, ὡς γυναικεῖα ἐπίδερμις, καὶ συλλαβῶν αὐτὴν καλῶς, ἔσυρε βιαίως πρὸς αὐτόν τὸ ἱερὸν ὕφασμα, τὸ ἀπέσπασε, τὸ ἔσχισε ταχέως, τὸ ἠσπάσατο μεθ' ὑπερβολικῆς χαρᾶς, εἶτα ὡς ἂν εἶχε πράξει ἐγκλημα, ἔθεσεν ἐπὶ τοῦ στήθους του τὸ τρίχρωμον ἐκεῖνο τεμάχιον, ἐκόμβωσε ταχέως τὸ ἔνδυμά του καὶ ἔλαβε τὴν προτέραν του θέσιν, ἐν ᾗ ἐκεῖ κάτω, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ὁ φύλαξ ὑπαξιωματικὸς ἔλεγεν ἀγγλιστὶ εἰς τοὺς νέους ἐπισκέπτας:

— Πλησίασατε, παρακαλῶ, ὁ τάφος εἶνε εἰς τὸ μέσον.

Ὁ Φουζερέλ, ὅμοιος κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην πρὸς ἱερέα, ὅστις ἐκοινωνήσε τῶν μυστηρίων, κατήρχετο τὰς βαθμίδας, ἃς πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἀνέλθει, καὶ μέχρις ἐγκάτων συγκεκινημένος καὶ πνίγων τὴν

χαρὰν αὐτοῦ δὲν ἐσκέπτετο ἢ νὰ εὕρῃ τὴν θύραν καὶ νὰ ἐξέλθῃ.

Εἰς τὰ κάτω τῆς κλίμακος, πρὸ τῶν κιγκλιδῶν τοῦ τάφου, συνήντησε τὸν φύλακα, ὅστις παρετήρει αὐτὸν φιλοφρόνως μὲ χεῖρα τεταμένην. Ὁ Φουζερέλ τῷ ἔδωκε τυχαίως καὶ χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ, νόμισμά τι — ὁ φύλαξ εἶπεν ὅτι ἦτο χρυσοῦν λουδοβίκειον — καὶ προχώρησε μέχρι τῆς ἐξωτερικῆς θύρας. Ἐπνίγετο. Ὁ δροσερὸς ἐξωτερικὸς ἀήρ τὸν προσέβαλλεν εἰς τὸ πρόσωπον· ὁ Φουζερέλ ἐξήγαγε τὸν πῖλον τοῦ καὶ ἤρξατο βαδίζων κατ' εὐθείαν, διὰ τῆς πλατείας ταχέως, λησμονῶν καὶ τὴν ἀμαξίαν, ἣτις εἶχεν ὀδηγήσει αὐτὸν ἐκεῖ, μὴ σκεπτόμενος εἰμὴ νὰ φύγῃ, νὰ ἀπαγάγῃ, νὰ κρύψῃ τὴν κατακτῆσίν του. Οὐδόλως τῷ ἐπήρχετο ἡ ἰδέα ὅτι εἶχε διαπράξει κλοπὴν· ἠσθάνετο τὴν χαρὰν τοῦ στρατιώτου, ὅστις κατέλαβε θέσιν ἐξ ἐφόδου, καὶ ὅστις μένει σῶος καὶ ὑγιὴς μετὰ τὴν νίκην. Ἡ ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ἐκείνη σημαία, τὸν ἐθέρμαινε. Ὁ λοχαγὸς ἠκτινοβόλει, καὶ ὅμως ἡ καρδιά του ἔπαλλε ταχύτατα. Ἀκριβῶς ἤρχιζε τότε καὶ ἡ κωδωνοκρουσία τῆς ἐκκλησίας εὐθύμως ἠχοῦσα εἰς γαλλικὸν τόνον. Ὁ Φουζερέλ ἤκουεν αὐτὴν. Ἐνόμιζεν ὅτι ἡ εὐθυμία ἐκείνη κωδωνοκρουσία πανηγυρικῶς ἀνήγγελλε τὸν θρίαμβόν του. Προεχώρει ταχέως, ὡς εἰς ἔφοδον. Αἱ ῥυθμικαὶ καὶ εὐθεταὶ ὁδοὶ τῆς Ποτσδάμης, ὁμοιάζουσαι τὰς τῶν Βερσαλλιῶν, τῷ ἐφρίνοντο ἀτελεῦτῃτοι. Ἄλλως τε δὲν ἔβλεπε τίποτε καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν κεκαλυμμένοι εὖς ὑπὸ πέπλου. Προχώρει. Ἄπειρος ὑχαριστήσις, βαθεῖα, μεγάλη, κατέκλυζεν αὐτὸν διὰ χαρᾶς ἣν οὐδέποτε εἶχεν αἰσθανθεῖ, χαρᾶς ἣν ἔχει ὁ μνηστὴρ ἀπάγων τὴν μνηστὴν του, ὁ ποιητὴς προσεγγίζων τὸ ὄνειρόν του, ὁ παρὰ φρων ἀπολαύων τῆς χιμαίρας του, ἡ μᾶλλον χαρᾶς βαθυτέρας καὶ σοβαροτέρας, χαρᾶς ἣν παρήγαγεν ἡ θέλησις τοῦ στρατιώτου, ὅστις ὑπερπηδῶν πᾶν κώλυμα ἐκπληροῖ τὸ καθήκον καὶ κερδίζει τὴν μάχην.

Αἰφνης ὁ Φουζερέλ ἤκουσε βοὴν ὀπισθεν αὐτοῦ, φωνὰς καὶ κραυγὰς, ἦχον βημάτων ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου καὶ στρέψας πελιδνός, παρετήρησεν ὄμιλον ἀνθρώπων, οἵτινες ἐκ τοῦ ἀκροῦ τῆς ὁδοῦ ἔτρεχον πρὸς αὐτὸν θορυβοδῶς.

Ὁ Φουζερέλ τοῦτο μόνον ἐσκέφθη·

— Θὰ τὴν χάσω!

Μόνον τὴν σημαίαν ἀνελογίζετο καὶ ἐλησμόνει ἑαυτόν. Τότε τῷ ἐπήλθεν ἡ ἰδέα νὰ ρίψῃ τυχαίως, ἐντὸς φρέατος ἢ ὀπῆς, ἀδιάφορον ποῦ, τὴν σημαίαν ἣν εἶχεν ἀρπάσει. Ὅπότεν ἤρχετο ἐνεθυμήθη πῶς ὅτι εἶχε διέλθει μικρὸν ποταμόν, τὸν Ἀβέλ, ὅστις διαθρέχει τὸ Σαν-Σουσέ. Ποῦ εὐρίσκειτο ὁ ποταμὸς οὗτος; Θὰ ἐξεσφενδόνιζεν εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ ὕδατος τὴν σημαίαν, ἀφ' οὗ ἐτύλισσεν εἰς αὐτὴν λίθον. Ἄλλ' ἐνῶ ἔσπευδεν ὅπως φύγῃ ἤκουε τὰς κραυγὰς προσεγγιζούσας καὶ διπλασιαζομένας. Αἰφνης, ἐνῶ ἔτρεχε, εὐρέθη πρὸ τοῦ διασχίζοντος τὴν πόλιν μικροῦ ἀύλακος. Ἐστῆ ἐκεῖ, ἐζήτησε διὰ τοῦ

βλέμματός λιθὸν ἢ ἕτερον ἀντικείμενον οἰονδήποτε, ἔθεσε τὴν χεῖρα ὑπὸ τὸ φρέμα του καὶ ἠσθάνθη φρίσσουσαν τὴν μέταξαν, ὅπότεν ἐκ τῆς πλαγίας ὁδοῦ, πορφυροὶ καὶ ἀσθμαίνοντες, τρεῖς ἢ τέσσαρες ὑπαξιωματικοὶ Πρωῦσσοι, ἐξελθόντες ἐκ τοῦ ἐκεῖ πλησίον στρατώνος, ὤρμησαν κατὰ τοῦ Φουζερέλ ἀπειλοῦντες.

Ὁ Φουζερέλ ἠλευθέρωσε τὰς χεῖρας του, ὀπισθοχώρησεν ὀλίγα βήματα καὶ ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ τοίχου οἰκίας τινός, ὠχρὸς δὲ καὶ ἀπειλητικὸς, τοὺς ὀφθαλμοὺς καίοντας ὑπὸ τὰ βλέφαρά του, τὸν μύστακα ἀνορθωμένον, τοὺς γρόνθους συσφιγμένους ἔχων, ὁ ὑψηλὸς γέρον ἀνέμεινε τὴν προσβολὴν τῶν στρατιωτῶν, οἵτινες ὀπισθοχώρουν πρὸ τοῦ βλέμματός του.

— Δὲν θὰ τὴν λάβετε, ἔλεγεν· ἀνανδροὶ, δὲν θὰ τὴν λάβετε!

Τὸ περὶ τὸν Γάλλον ὅμως πλῆθος ἠύξανεν ἤδη. Ὁ γίγας φύλαξ τῆς ἐκκλησίας κατέφθανε, διεγειρών τοὺς διαβάτας καὶ κραζὼν: «Θάνατος!», ἐν ᾧ ἐδείκνυε τὸν ὀστεῶδη γρόνθον εἰς τὸν λοχαγόν, τοῦ ὁποῦ ἡ ἀπειλητικὴ στάσις ἐφάνετο ὡς ἄγαλμα. Αἱ ὕβρεις, αἱ κραυγαί, οἱ μυκηθμοὶ ἀντήχουν πέραξ τοῦ Φουζερέλ, ἐν τούτοις οὐδεὶς ἐπετίθετο εἰσέτι, ὅπότεν ὁ γίγας ἀξιωματικὸς ὤθησε διὰ τῶν ὤμων τοὺς πρὸ αὐτοῦ εὐρισκομένους στρατιώτας καὶ τοὺς ἔρριψε, κυριολεκτικῶς, ἐπὶ τοῦ Φουζερέλ. Τότε ἐκεῖνος, ἀποφασίσας νὰ κατασχισθῇ, νὰ φονευθῇ ὑπὸ τῶν μανιῶδων ἐκείνων, διεφιλονεικῆσε τὴν ζωὴν του, καὶ ὅτι ἦτο πολυτιμότερον αὐτῆς — τὴν σημαίαν, κατὰ τῶν στρατιωτῶν, οἵτινες τὸν εἶχον λάβει ἐκ τοῦ λαίμου καὶ τὸν ἐλάττιζον. Ἐθλίβεν ἐπὶ τοῦ στήθους του τὴν σημαίαν, ἣν ἄλλαι χεῖρες προσεπάθουν νὰ τῷ ἀρπάσωσιν. Οἱ δάκτυλοι αὐτοῦ εἶχον συσταλεῖ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου ὑφάσματος, καὶ ἠσθάνετο τοὺς ὀνυχας τῶν ἐχθρῶν ἐπὶ τῆς σαρκός του.

— Ἀνανδροὶ! ἐκραύγαζε, δὲν θὰ τὴν λάβετε, δὲν θὰ τὴν λάβετε!

Οἱ στρατιῶται ὤθουν αὐτὸν μανιῶδῶς πρὸς τὸν τοῖχον.

— Εἰφουλήκατε! ἀνέκραζεν ὁ ὑπαξιωματικὸς.

Εἰς ἐξ αὐτῶν ἔσυρε τὴν σπάθην καὶ ἐκτύπησε τὸν Φουζερέλ ἐπὶ τῆς παρειᾶς. Ἐτεροὶ συνέλαβον αὐτὸν ἐκ τῶν ποδῶν καὶ τὸν ἀνέτρεψαν. Ὁ ὄχλος ἐκεῖνος θὰ τὸν κατεξέσχίζεν ἀνευ τύφωος.

— Ἀθλιοὶ! ἀνέκραζεν ὁ λοχαγὸς οὗ τὸ αἶμα ἔρρεεν...

Ἐψιθύρισε εἰσέτι λέξεις τινάς: «Μαλαπέρ, πτωχέ μου Μαλαπέρ, ἡ σημαία!» Καὶ ἐλιποθύμησεν.

Ἦτο πληγωμένος εἰς τὴν κεφαλὴν, οἱ δὲ στρατιῶται ἤθελον νὰ τὸν τελειώσωσι. Ἡ ἀφίξις ἀξιωματικοῦ ἔσωσεν αὐτόν. Τὸν ἔφερον εἰς τὸ νοσοκομεῖον ἡ μᾶλλον εἰς θεραπευτήριον φυλακῆς.

Ὅπότεν συνῆλθεν εὐρέθη πρὸ τῶν ἀνακριτῶν, οἵτινες ἠρώτων αὐτόν.

Κατ' ἀρχὰς δὲν ἤθελε νὰ ἀποκριθῇ· ἔλεγε μόνον:

— Ἀφίσάτέ με, τουφεκίσατέ με· δὲν σᾶς γνωρίζω!

Εἶτα ἀπεφάσισε νὰ εἴπῃ διατὶ ἤρπασε τὴν σημαίαν.

— Εἶχον ὀρκισθεῖ νὰ τὴν λάβω.

Οὐδεμίαν ἄλλην αἰτίαν ἀνέφερε. Μετὰ τὴν θεραπείαν ὠδήγησαν αὐτὸν εἰς τὴν εἰρκτὴν. Ἐμεινεν ὑπόδικος ἐξ μῆνας. Τὸ πρᾶγμα εἶχε διαδοθεῖ. Τέλος ὁ πρέσβυς τῆς Γαλλίας παρενέβη καὶ εἶπεν ὅτι οἱ ἐξ μῆνες τῆς ὑποδικίας ἤρκουν πρὸς τιμωρίαν τοῦ λοχαγοῦ, ὅστις ἴσως ἦτο ὀλίγον παράφρων, ὁ πτωχός. Ἐπέτυχε τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Φουζερέλ, διὰ τὸ ὅποιον προσήψαν ἀδυναμίαν εἰς τὴν πρῶσικὴν κυβέρνησιν τότε. Ὅπότεν τῷ ἀνήγγειλλον τὸ ἀποτέλεσμα, ὁ Φουζερέλ οὐδεμίαν ἔδειξε χαρὰν. Εἶπε μόνον:

— Καλά!

Συνοδία Πρωῦσων χωροφυλάκων ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὰ σύνορα. Ἐν Κολωνίᾳ ἐζήτησε τὴν ἀδειαν νὰ σταθῇ μίαν ἡμέραν, ἐν ἀπόγευμα, μίαν ὥραν, ὅπως ὑπάγῃ εἰς τὸ κοιμητήριον.

Τῷ ἠρνήθησαν τὴν χάριν ταύτην.

Ἐκεῖνος δὲ κινῶν τὴν κεφαλὴν·

— Ἐπὶ τέλους, εἶπε καθ' ἑαυτόν, εἶνε ἴσως καλλίτερον νὰ μὴ ὑπάγω. Τί θὰ εἴπω εἰς τὸν Μαλαπέρ; Δὲν ἐτήρησα τὸν λόγον μου!

Εἰς τὰ βελγικὰ σύνορα ἀφέθη ἐλεύθερος, χωρὶς ὅμως νὰ αἰσθανθῇ οὐδεμίαν χαρὰν διὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν του. Ἦδη ἐνόμιζεν ὅτι ὁ βίος του εἶχε λήξει, ὅτι εἶχεν ὑστερήσει, ὅτι ἦτο ἀνωφελής. Οὐδέποτε, οὐδὲ μετὰ τὰ δυστυχήματα τῆς ἀνδρικής του ἡλικίας, εἶχεν αἰσθανθεῖ ἑαυτὸν τόσον ἠττημένον καὶ τεταπεινωμένον! Ὅπότεν ἐπανείδεν εἰς Γιβέ τὴν θέσιν ὅπου ὁ Μαλαπέρ, ἀσθενὴς ἤδη, εἶχε καθίσει κατὰ τὸ ἔσπερας ἐκεῖνο τοῦ Αὐγούστου, ἐνῶ τὰ ἔντομα ἐπέτων εἰς τὸν ἀέρα, ὁ Φουζερέλ κατελείφθη ὑπὸ λυγμῶν καὶ ἔκλαυσε.

— Ναὶ, εἶπε μεγαλοφῶνως, κλαῖε· ἤδη τὰ δάκρυα μόνον σοὶ ἔμειναν!

Γ

Ὅπότεν ἐπανῆλθεν εἰς Βερνὸν ὑπὸ βαθείας καὶ σιωπηλῆς κατελήφθη θλίψεως, ἐπανευρῶν ἐν τῇ μικρᾷ πόλει τὸ πᾶν ἐν τῇ προτέρᾳ θέσει, τοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους, τὰς αὐτὰς ὁδοὺς, ἐκτὸς ἐκείνου ὅστις ἐν τῇ γωνίᾳ ἐκείνῃ τῆς Γαλλίας τῷ καθίστανε τὸν βίον εὐχάριστον. Πόσον ἡ κατοικία τῆς παλαιᾶς ὁδοῦ τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου, πλήρης εἰκασατῶν ἀναμνήσεων, ὅπου πᾶν ἀντικείμενον ἀνεμίμησε τὸν Μαλαπέρ, ἐφάνη εἰς τὸν Φουζερέλ μελαγχολικὴ! Διηγῆθη εἰς τὴν γρατᾶν τὸν θάνατον τοῦ φίλου του. Ἐκείνη ἤκουεν, ἀνύψωνε πρὸς οὐρανὸν τὰς χεῖρας καὶ ἔλεγεν·

— Ὁ ταλαίπωρος!

Ὅπότεν ὁ Φουζερέλ ἐτελειώσεν, ἡ γυνὴ ἠρώτησεν αὐτὸν πόθεν προήρχετο ἡ νέα ἐπὶ τῆς παρειᾶς του οὐλή.

— Δὲν εἶνε τίποτε, ἀπεκρίνατο ὁ Φου-

Ζερέλ. Ὑστερόγραφον εἰς τὸ παρελθόν!

Ἐκ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, μικρὸν κατὰ μικρὸν, ἐσυνειθίσεν, ὡς ἄλλοτε, νὰ δειπνῇ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Ἐβρέ, καὶ νὰ καπνίζῃ τὴν πίπαν του εἰς τὸ *Kaferenior tih Pó-lewoc*. Εὗρισκε πάντοτε τὴν τράπεζάν του, τὴν *Τράπεζαν τῶν Λοχαγῶν*. Τὸν ἐχαιρέτων, τὸν περιεποιούντο. Ἐλάλει ὀλίγον καὶ ἠυχαριστεῖτο νὰ περιπατῇ μόνος εἰς τὴν δειπνοστοιχίαν τῆς *Μαϊζονέτ*, μεταβαίνων μέχρι Βαλμέ, ὅπως ἄλλοτε μετὰ τοῦ φίλου του. Ἐνῶ ἐβάδιζε τὸν ἤκουον ἐνίοτε νὰ ἀποτεινῆται ὡς εἰς ἑαυτὸν ἢ εἰς ὃν φανταστικὸν πρὸς ὃ ἔλεγεν·

— Τί θέλεις; ἔπραξα ὅτι ἠδυνήθην. Δὲν πρέπει νὰ μὲ μέμφεσαι.

Πολλάκις εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἐζήτηι, κατὰ τὸ φαγητόν, ὀλίγην μαλάγαν.

— Ἐν δάκρυον, ἔλεγε.

Καὶ ἐπινε τοῦτο ἡρέμα πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ νεκροῦ φίλου. Κατόπιν ἐπέστρεφεν εἰς τὸν οἶκόν του, ἠνοιγε τὰ παλαιὰ χαρτὰ τοῦ Μαλαπέρ, τὰ ἀνεγίνωσκεν, ἐκίνει τὴν κεφαλήν, ἢ παρατήρει πάλιν τὰς ἐπωμίδας τοῦ λοχαγοῦ, τὸ παράσημον, καὶ τὸν μανδύαν, ὃν ἔφερον εἰς Βατερλώ, καὶ ζητῶν ἐπὶ τοῦ ἐφθαρμένου ὑφάσματος τὰ ἴχνη τῆς σφαίρας, ἣτις εἶχε πληγώσῃ τὸν φίλον του,

— Ἴδού, ἔλεγε. Ναί! Εἰς τὸ μέσον τοῦ στήθους. Καὶ ἀφ' οὗ ὑπέφερε πάντα ταῦτα νὰ ἀποθάνῃ ἐκ πυρετοῦ ταξιδεύων. Ὅποια παραψῆδία ἢ ζωή!

Οὕτως ἐγῆρασκε, καταπίπτων, καὶ ἡμέρα τῆ ἡμέρα μελαγχολικώτερος καθιστάμενος. Τὰ ἔτη ἔρρεον. Τὰ κοράσια, ἅτινα εἶχεν ἰδεῖ ἄλλοτε παίζοντα, κατέστησαν μητέρες οἰκογενειῶν, σχεδὸν μάμμαι, καὶ ἦδη ἐπαιζοῦν μετὰ τὰ τέκνα των. Τὰ παιδιά, εἰς ἃ γελῶν ἐδίδασκε τὰ γυμνάσια, ἦσαν ἀξιώματικοί, ἔμποροι, ἑπαρχοί. Ἡ γραφία, ἣτις ἐνοικίαζε τὴν οἰκίαν τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Ἰακώβου, εἶχεν ἀποθάνει. Τὸ πᾶν ἤλλαζε καὶ μετεβάλλετο. Ἄλλοι ἤρχοντο, ἕτεροι ἀπῆρχοντο, καὶ ὁ γέρον Φουζερέλ πλήρης ρυτίδων καὶ καταβεβλημένος, συρόμενος ἐπὶ τῆς βακτηρίας του, μετέβαινε πάντοτε εἰς τὴν *Τράπεζαν τῶν Λοχαγῶν*, παρατηρῶν τοὺς παίζοντας τοὺς κύβους καὶ τοὺς σφαιρίζοντας.

Ἦτο ὑπερογδοηκοντούτης, ἢ θεὸς θλίψις εἶχε καταστήσει αὐτὸν παλίμπαιδα.

Τὸν ἤκουον νὰ ψιθυρίζῃ καθ' ἑαυτόν·

— Ὅχι, δὲν πρέπει νὰ μὲ μέμφεσαι... καὶ σὺ ἂν ἦσο τὸ αὐτὸ θὰ συνέβαινε! Εἰς τὴν Ποτσδάμην ὅπως καὶ εἰς τὸ Βατερλώ, ἦσαν πολλοί!

Ἄλλοτε, τὰς ὥραϊας ἡμέρας ἐκάθητο ἐπὶ θρονίου εἰς τὸν ἥλιον, ὡς ἐν ἐκστάσει ἀφῶν, οἱ κεκμηκύτες ὀφθαλμοὶ του παρετήρουν χωρὶς νὰ βλέπωσιν, ἢ δὲ χεῖρ του μηχανικῶς ἐχάραττε σχέδιόν τι μάχης. Τὰ παιδιά ἐβάδιζον πρὸ αὐτοῦ ἡσυχῶς, ἔθετον τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν ροδίων αὐτῶν χειλέων καὶ τὰ μεγαλειότερα ἔλεγον εἰς τὰ μικρότερα·

— Σιωπή! ὁ λοχαγὸς Φουζερέλ κοιμάται.

Πολλάκις ὁ γέρον ἐζήρχετο τῆς νάρ-

κης ταύτης. Τοῦτο συνέβαινε κατὰ τὰς καλὰς αὐτοῦ ἡμέρας καὶ ὀπόταν συγκατετίθετο νὰ ὀμιλήσῃ. Τότε τὸ πλήρες ρυτίδων, ἀλλ' ἀρρενωπὸν εἰσέτι πρόσωπόν του, ἐνεψυχούτο, ἢ δὲ βροχεῖα καὶ ἰσχυρὰ φωνή του ἐδίδεν εἰς τοὺς νέους τὸ σύνθημα τῶν παλαιῶν.

— Μάθετε νὰ εἰσθε ἀφοσιωμένοι! ἐστὲ μεγάλῳψυχοι καὶ οὐχὶ μωροί. Ἐστὲ ἀληθεῖς πατριῶται καὶ οὐχὶ προσποιητοί. Ἀγαπᾶτε τὸ ὠραῖον, ὑπηρετεῖτε τὸ καλόν. Ἐχετε πίστιν, σημαίαν, καὶ φονεῦθητε δι' αὐτήν. Προτιμότερος ὁ θάνατος ἢ ζωὴ ἄνευ αὐτῆς.

Κατόπιν ἐπιπτε πάλιν εἰς τὸ ὄνειρόν του.

Ἐν ἐσπέρας τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1870—πρὸ δέκα ἐτῶν—δέκα αἰώνων—ὁ λοχαγὸς Φουζερέλ μηχανικῶς μετέβη εἰς τὸν σταθμὸν τῆς Βερνῶν ὅπου φθάνουσιν ἐκ Παρισίων τὰ νεὰ τῆς ἡμέρας. Ὁ γέρον δὲν ἐφρόντιζε περὶ τῶν εἰδήσεων, ἀλλὰ μετέβη χάριν περιπάτου.

Ἐἶχεν ὑπάγει ἐκεῖ ἐρειδόμενος ἐπὶ τῆς βακτηρίας του, σύρων τοὺς πόδας, βήχων καὶ ἀπνηυδικῶς. Ἐχαιρέτων αὐτὸν καθ' ὁδόν, ἐκεῖνος δὲ μετὰ κόπου ἀντεχαιρέτα.

Ἀφικόμενος εἰς τὸν σταθμὸν εἶδε πλῆθος συνηθροισμένον καὶ ἤκουσε θόρυβον ἀσυνήθην· παρετήρησεν ὅτι τὰ βλέμματα πάντα ἤστραπτον καὶ αἱ χεῖρες πυρετωδῶς ἐκινούντο.

Ἠρώτησε τί συνέβαινε.

— Τί συμβαίνει, λοχαγέ;... ἔχομεν πόλεμον!

— Πόλεμον; εἶπεν ὁ γέρον τείνων τὸ οὖς.

— Πόλεμον κατὰ τῆς Πρωσσίας... ἐκνήρῳθη ὁ πόλεμος!

Ὁ Φουζερέλ ἐστηρίχθη ἐπὶ τῶν κιγκλιδίων τῆς ὁδοῦ ὅπως μὴ πέσῃ. Εἶτα, λευκὸς ὡς σινδὼν, ἠνωρθώθη καὶ ὑψώσας εἰς τὸν ἀέρα τὴν ράβδον του, ἣς δὲν εἶχεν ἀνάγκην πλέον, ἐφώνησεν ἰσχυρῶς,

— Ζήτω ἡ Γαλλία!

Τότε ὁ ἀσθενὴς καὶ κεκυρωμένος ἐκεῖνος γέρον ἐκνεύρε τὴν ἐνέργειαν καὶ σχεδὸν ταχέως ἐβάδιζε πρὸς τὴν πόλιν συστρέφων τὴν ράβδον τοῦ γήρατός του ἐντὸς τῶν ἐρρυτιδωμένων αὐτοῦ χειρῶν.

Ἐλάλει δι' ἠχηρὰς φωνῆς καὶ μεγαλοφῶνως·

— Μαλαπέρ! τὴν φορὰν ταύτην θὰ λάβωμεν ὀπίσω τὴν σημαίαν!

Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Ἐβρέ ὁ ἀρχαῖος στρατιώτης ἠκτινοβόλει.

Διέταξε νὰ φέρωσι μαλάγαν διὰ πάντας τοὺς παρακκαθημένους, καὶ ἔπιον ὑπὲρ τῆς στρατιᾶς, ἣτις ἀνεχώρει, ὑπὲρ τῶν μελλουσῶν νικῶν.

— Ὑπὲρ τῆς νίκης τῶν νέων! ἐπανελάμβανεν ὁ Φουζερέλ, τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ ἦχει ὡς σάλπιγγς.

Εἶτα, μετὰ τὴν εἰς τὸ καφενεῖον ἐσπερίδα, ἔθεσε τὸν πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του καὶ ἐπέστρεφεν εἰς τὸν οἶκόν του,

ἐπαναλαμβάνων μεγαλοφῶνως εἰς τὰς ἐρήμους ὁδοὺς·

— Θὰ μὰς φέρωσι τὴν σημαίαν, Μαλαπέρ, ἀκούεις; τὴν σημαίαν!

Καὶ ὁ γέρον στρατιώτης μετὰ τὸ ὄνειρον αὐτὸ ἐκοιμήθη.

Τὴν ἐπαύριον, μετὰ βαθείας συγκινήσεως ἢ πόλις τῆς Βερνῶν ἔμαθεν ὅτι ὁ λοχαγὸς Φουζερέλ εὐρέθη νεκρὸς τὴν πρῶτην, προσβληθεὶς ὑπὸ ἀποπληξίας.

Ὁ γέρον ἀπέθανεν εὐτυχῆς καὶ μετὰ τὸ μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη.

Ἐκτοτε οὐδεὶς κάθηται εἰς τὴν *Τράπεζαν τῶν Λοχαγῶν*.

I. Δ. Ζ.

ΤΕΛΟΣ

ΕΞΑΙΡΕΤΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Ὀλίγιστα δολόκληροι σειραὶ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ ἐκδομένου *Παιητικῷ Ἀρθῶρι* ὑπολείπονται παρὰ τῆ διευθύνσει. Ἐκάστην τούτων, ἀπαρτιζομένην ἐκ 55 περίπου τυπογραφικῶν φύλλων ἦτοι σελ. 846 εἰς ὄγδον μέγα δύναται τις νὰ ἀποκτήσῃ, ἐν μὲν τῷ ἐσωτερικῷ ἀντὶ δρ. 8 μόνον, ἐν δὲ τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 10. Ὑπάρχουσι πρὸς τούτους διαθέσιμοι σειραὶ τοῦ Β' τόμου ἐκ τυπογρ. φυλ. 27, ὡς ἔγγιστα, ἀντὶ τοῦ ἡμισσοῦ τῆς ἀνωθι τιμῆς.

Μεθ' ὅσα ὑπὲρ τοῦ περιοδικοῦ τούτου καὶ τῆς ἐθνικῆς αὐτοῦ ἀποστολῆς ἅπας ὁ ἡμέτερος τύπος ἐγραφε, κρίνομεν περιττὴν πᾶσαν παρ' ἡμῶν σύστασιν. Οὐχ ἦτον ὑπομιμησόμενον παντὶ φιλομουσῷ ὅτι ἀντὶ ἐλαχίστου τιμημάτος ἀποκτᾶ τις βιβλίον περιέχον τὴν πλουσιωτέραν ἐν Ἑλλάδι παιητικὴν ἀνθολογίαν, τὰς βιογραφίας πλείεστων τῶν ἡμετέρων ποιητῶν, σπουδαίας μελέτας περὶ ποιήσεως καὶ μεταφρασῶν τοῦ ἀπαραμίλλου μυθιστορημάτος τοῦ ἀθανάτου Φωσκόλου.

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΡΤΙΣ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ ΔΙΣΚΕΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1888

ΜΕΤΑ ΠΟΛΛΩΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΦΙΛΟΦΡΟΝΙ ΣΥΜΠΡΑΞΕΙ ΦΙΛΟΚΑΛΩΝ ΛΟΓΙΩΝ

ΚΑΙ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΥΓΕΝΕΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΙ ΒΥΡΑΙΩΝ ΤΩΝ ΔΕΣΠΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΩΝ

ΥΠΟ

ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ Κ. ΑΣΩΠΙΟΥ

Ἔτος δευτέρον καὶ εἰκοστὸν

Ἐκδοθήσεται περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ προσεχοῦς Νοεμβρίου.

ΔΙΑΤΡΙΒΑΙ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΟΥ Ε. Κ. ΑΣΩΠΙΟΥ :

1 Ἐπινομίαι: Εἰς τὰ λουτρά Μίθανα - Μίθανα 2 Ὅ,τι πάντες ἀγαπῶμεν. 3 Ἐργου καὶ ἰδε. 4 Ἡ ἐκκλησία τῶν φιλοσόφων ἐν Γαλλίᾳ, κατὰ τὴν ἹΗ' ἑκατονταετηρίδα. 5 Τὸ πνεῦμα ἐν ταῖς αὐλαῖς. 6 Χρονικὰ τῶν ζώων. 7 Τὸ δασικὸν πῦρ, καὶ τοῦτο ἑλληνικόν. 8 Ἡ γυνὴ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα καὶ τοὺς πρώτους τοῦ χριστιανισμοῦ αἰῶνας. 9 Ἐπιφανεῖς τοῦ Βυζαντινοῦ δεσποινίτου. 10 Συζυγικαὶ ἀρεταὶ ἐκ τῆς Ἱταλικῆς ιστορίας. 11 Ἐλισάβετ τῆς Ἀγγλίας. 12 Γενναῖοι ἐν λόγοις, γλισχροὶ ἐν ἔργοις. Συμδρομηταί, προπληρόνοντες τὴν συμδρομὴν των, ἐγγράφονται καὶ ἐν τῷ γραφεῖν ἡμῶν.